

Krajem svatého Antonínka

Cena 20 Kč

ČASOPIS OSTROŽSKA A HORŇÁCKA

KVĚTEN - ČERVEN 2011

VELKÁ NAD VELIČKOU • UHERSKÝ OSTROH • BLATNICE POD SVATÝM ANTONÍNEM • HLUK • BLATNIČKA
• BORŠICE U BLATNICE • OSTROŽSKÁ LHOTA • OSTROŽSKÁ NOVÁ VES • HRUBÁ VRBKA • MALÁ VRBKA
• JAVORNÍK • KUŽELOV • SUCHOV • LIPOV • LOUKA • NOVÁ LHOTA • VÁPENKY

21

Jarní tradice na Hornácku i Ostrožsku

V Hrubé Vrbce se stále udržuje starodávňý zvyk vynášení Moreny. Čtrnáct dnů před Velikonocemi si zde i letos připomněli tzv. Smrtnou neděli. Při této příležitosti děti prošly vesnicí s dřevěnou figurínou nastrojenou do kroje. Po obchůzce vesnicí ji vysvlékly, hodily do potoka a kamenovaly, aby se utopila. Takto se symbolicky rozloučily se zimou a jaro mohlo zcela převzít svou vládu. Více jsme o tomto zvyku psali v minulém čísle časopisu.

Text a 4x foto: Lenka Fojtíková

Zajímavý program čekal o Bílé sobotě na všechny návštěvníky památkových domků v Hluku. Folklorní soubor Dolňácko zde ve spolupráci s manželi Jelínkovými připravil pořad „Malované vajíčko na červené šňůrce aneb hravé odpoledne pro malé i velké“. Mužští členové souboru ukazovali pletení žil a dívky zase pomáhaly dětem zdobit či barvit vajíčka. Všichni návštěvníci si pak mohli pochutnat na pravé slovácké škvařenině.

Text a 2x foto: Radek Bartoníček - autor webových stránek www.slovackodnes.cz

Milí čtenáři,

připadá mně, že jsme se ani nestačili otočit a jsme zase o dva měsíce starší. Mrazivé dny vystřídalo jaro se svými vůněmi, zpěvem ptáků i nádhernými barvami, jimiž nyní září příroda.

Stejně zářivý je ale i život na Slovácku. Barvami krás tohoto regionu září i náš časopis.

Stačí se ve fotoreportážích vrátit do fašanku, který byl v mnoha obcích skutečně hodně veselý. Je pěkné, že zatímco tato obchůzka nebyla v některých obcích nikdy přerušena, jinde si lidé i dnes, v jednadvacátém století, dají tu práci, aby byla obnovena. Přestože už někteří z nás uvažují, kam pojedou v létě na dovolenou, neslo tyto tradice přechodu do postní doby opomenout. Stejně jako Velikonoce a všechny zvyky s tím spojené.

Ostrožsko a Horňácko ale rozhodně nežije jen tradicemi. Stále se nachází nadšenci, kteří jsou ve svých obcích ochotni něco vymýšlet a podnikat. Obyčejně je to pro pobavení nejen sebe a svých blízkých, ale všech spoluobčanů. Otázkou je, nakolik tyto nabídky kdo využije.

Tento časopis je dokladem toho, kolik se toho na tomto našem tak kulturně a společensky bohatém území děje.

A to se nám do časopisu nevešlo všechno, co se tady v posledních dvou měsících událo. Rozhodně jsme se ale všichni snažili, aby své zastoupení měly všechny obce a o jejich životě se tak dozvěděli třeba i sousedé přes kopec. Pokud jste zde nenašli zprávu o něčem fakt hodně zajímavém, co se u vás stalo, zamyslete se, jestli jste někomu z redaktorů dali vědět, abychom přijeli. Pokud ne, tak mohu jen říct, že za to nemůžeme. Snažíme se totiž objevit všude tam, kam nás někdo pozve. Těšíme se tedy, že příště na nás nezapomenete a budeme se moc setkat.

Lenka Fojtíková

Hluk
5 Při koštu zelí padl rekord

Hrubá Vrbka
6 Pan rídící Okénka slaví devadesátiny

Hluk
7 Oprava oltáře

Tradice
9, 10 Fotoreportáž z fašanku

Talent
11 Zpěvačka Michaela Baladová ze Suchovských Mlýnů

Louka
12, 13 Rozhovor s ředitelem školy Antonínem Mičkou

Louka
17 Vyšíváčka Marie Vašicová

Uherský Ostroh
18 Ohlédnutí Slávka Smíšovského za životem s hudbou

Fotozprávy
21, 22, 23 pohledem Radka Bartoníčka

Blatnice, Ostrožská Lhota
25, 26, 27 Strážci kaple na Antonínku

Sport
28 Kanoisté v Chorvatsku

Ostrožsko-Horňácko
32-38 Zpravodaj MAS

Krajem svatého Antonínka, regionální periodikum, povoleno Ministerstvem kultury ČR pod č. MK ČR E 18131, vydává Mikroregion Ostrožsko, Uherský Ostroh, PSČ 687 24 • **Redakce:** Lenka Fojtíková (fojtikova-l@seznam.cz, tel. 777 331 582 a 774 831 582), Radek Bartoníček, Antonín Vrba, Stanislav Dufka • **Jazyková úprava:** Mgr. Zdeňka Pokorná • **e-mail:** mikroregion@ostrozska.cz, www.ostrozska.cz, cena výtisku 20 Kč • **Design, grafické zpracování:** Grafické studio Joker, Uherské Hradiště • **Tisk:** Joker, s. r. o., Masarykovo nám. 35, Uherské Hradiště, tel. 572 551 155. • **Foto na titulní straně:** Mladé Horňácko (Foto: Lenka Fojtíková)
Uzávěrka pro posílání příspěvků do dalšího čísla: 15. červen 2011

Nová Lhota vychází vstříc turistům

Nová Lhota na Hornácku trvale patří mezi obce s nejvyšší nezaměstnaností. Bez práce je zde více než dvacet procent obyvatel. Zatímco v šedesátých letech minulého století zde žilo čtrnáct set obyvatel, dnes jich je necelých sedm set.

Starosta Antonín Okénka by rád na Lhotky přivedl turisty a tím vytvořil vhodné podmínky pro rozvoj podnikatelských aktivit. Na Vápenkách, které pod No-

gickým programům, učit se vážit si přírody a budovat si vztah k ní v duchu trvalé udržitelnosti,“ prozrazuje některé plány starosta Okénka.

vou Lhotu spadají, se v minulých letech objevily nové ubytovací kapacity včetně stravování. V lednu letošního roku pak byla nad Novou Lhotou otevřená sjezdovka. Tím ale nic nekončí. Rozsáhlou opravou prochází bývalá budova fary u kostela, která se promění v ubytovací zařízení. „Ze Státního zemědělského intervenčního fondu se nám podařilo získat čtyřicet procent z celkových nákladů,“ upozornil starosta obce. Po úpravách by zde mělo vzniknout ubytování pro patnáct až dvacet osob. Využívat ho budou moct školní zájezdy, ale třeba také cyklisté a jiní návštěvníci obce. Se vstupem Nové Lhoty do Evropského spolku půdy, což je uskupení osmi evropských zemí věnující se ochraně půdy, v obci vzniká nové přeshraniční envicentrum. Svě sídlo najde v bývalém sídle cizinecké policie.

Podle starosty byla tato budova symbolem rozdělení Česko-Slovenska v roce 1993. Od té doby zde policisté hlídali hranice. „Přeshraniční centrum environmentálního vzdělávání bude veřejně přístupné. Děti z České i Slovenské republiky se tady budou věnovat ekolo-

Cyklistům, jichž do nejvýše položené obce Hornácka v létě míří čím dál více, bude určená také nová cyklostezka. Propojí Novou Lhotu s Vápenkami. V místech, kde byla doposud jen polní cesta, bude položen zpevněný povrch. „Cyklostezka povede klidným prostředím kolem pastvin s výhledem na Velkou Javořinu. Počítáme také se zřízením odpočívadla, kde nebudou chybět lavičky,“ ukazuje na mapě starosta.

Nového asfaltového povrchu se konečně dočká také rozbitá asfaltová silnice ze Suchovských Mlýnů na Vápenky. Správa silnic s opravou začne v létě. „Poda-

řilo se nám získat peníze z Evropské unie. Naším partnerem je Jihomoravský kraj. Stejnou opravou projde také silnice na slovenské straně. Zde se bude opravovat cesta od Holubyho chaty na Javořině až dolů do Lubiny. Je to pět a půl kilometru,“ připomněl starosta.

Po letošním zahájení provozu sjezdovky se ale mohou těšit i vyznavači bílé stopy. Jim bude určena běžecká trasa. Její okruhy v délce až pětadvaceti kilometrů povedou jak po slovenské, tak i po moravské straně. Pro běžkaře by mělo být potěšujícím zjištěním, že budou tyto stopy v rámci možností udržované.

Starosta věří, že všechny vzpomínané aktivity rozvoje drobného turistického ruchu přivedou do obce turisty a budou mít alespoň částečný přínos pro obyvatele. Někteří možná začnou sami podnikat a ubytovávat v soukromí. „Zatím na penziony nepřišel ten správný čas. Věřím ale, že za takových pět let bude situace jiná. Až přijde poptávka, tak lidé začnou uvažovat, že by mohli vhodné prostory nabízet k ubytování,“ míní starosta.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Starosta Antonín Okénka ukazuje na mapě, kudy povede cyklostezka

Vinaři zvou na putování po búdách

Blatničtí vinaři zvou na Putování po blatnických búdách. Tato akce není zaměřena výhradně jen na poznání blatnických sklepů a vín v nich, ale i na seznámení se s obcí a její vinařskou atmosférou. Cena vstupenky ve výši 600 Kč zahrnuje degustace vína po búdách, odběr vína v hodnotě 200 Kč, skleničku, taštičku, mapu a doprovodný program. Putování se uskuteční 21. května od 10 do 22 hod. (lef)

Hrubá Vrbka má nové webové stránky

Na adrese www.hrubavrbka.cz nyní čtenáři naleznou kalendář akcí, které budou nejen v Hrubé Vrbce, ale i v okolí. Nechybí samozřejmě úřední deska a vzpomínané aktuální dění v podobě fotek, videí a zpráv. Jedna část připomíná historii, kulturní památky, kořeny i informace o známých osobnostech pocházejících z Hrubé Vrbky. O pravidelnou aktualizaci se vzorně stará autor webu Pavel Gráf. Nemám ambice všechno sám nafotit a o všem napsat, ale pokud mně podklady někdo dodá, nemám problém na webu vše aktuálně zveřejnit,“ prozradil Pavel Gráf. (lef)

Inzerce:

Koupím nebo dlouhodobě pronajmu chatku nebo pozemek s možností postavení pevné nebo mobilní chatky v bezprostřední blízkosti vody za účelem rybaření. Lokality: Uherský Ostroh, Ostrožská Nová Ves, Hluk a Veselí nad Moravou.

**Zn. Cenu respektuji.
Tel. 733 646 948
nebo 725 475 210.**

V Hluku padl při koštu zelí rekord

Bezmála pět set lidí přišlo pokoštovat některý ze sto sedmdesáti tří vzorků kysaného zelí. Tento počet byl rekordní.

„Rekord bude zaznamenán do databanky českých rekordů,“ potvrdil informaci Miloš Vosyka z Muzea rekordů a kuriozit v Pelhřimově. Návštěvníci poctivě koštovali a bodovali jednotlivé vzorky. Diplom za první místo nakonec putoval do Blatnice k soukromému zemědělci Janu Němečkovi.

Němečkova rodina se pěstováním zelí zabývá patnáct let. „Překvapilo nás to, protože jsme žádnou cenu nečekali. Samozřejmě ale máme radost,“ shodli se manželé Pavel a Miloslava Němečkovi, kteří syna Jana k soukromému podnikání v zemědělství přivedli. Podle jejich mině

byl dodaný vzorek úspěšný hlavně díky zelí, které si sami vypěstovali. „Už se nám stalo několikrát, že nám naši zákazníci říkali, že naše zelí někde vyhrálo,“ prozradili manželé. Do zelí dávají cibuli, kmín a sůl. Chuť se odvíjí od poměrů použitých ingrediencí. Rozhodující je množství soli. Pomyslnou stříbrnou medaili získal Jiří Kubíček z Bystročic a bronz patří Janě Vašíčkové z Blatničky. Stovky lidí sice do Hluku přišly na košt zelí, ale v neděli na tvrzi zdaleka nešlo jen o samotné koštování. Venku vyhrávala dechová hudba Polahoda, hornácká muzika Romana Sokola a k dobré náladě přispěla také cimbálová

muzika Ženičky. Na nádvoří i v sále panovala domácí atmosféra, kdy si všichni v pohodě užívali krásného dne volna.

A malá perlička na závěr. Hlavní cenu tomboly v podobě zájezdu do Chorvatska vyhrál známý

fotograf z Hluku Štěpán Mitáček.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Sirnaté lázně budou mít novou kolonádu

Počátkem jara vrcholily stavební práce v areálu Sirnatých lázní v Ostrožské Nové Vsi. Na jednadvacátého května je zde totiž naplánované slavnostní otevření nové kolonády, která bude sloužit k odpočinku lázeňským hostům i návštěvníkům z širokého okolí.

„Práce začaly v říjnu loňského roku a vyžádají si celkové náklady ve výši okolo dvanácti milionů korun. Z ROP bychom měli dostat dotaci 3,9 milionu korun. Vše jsme ale museli předfinancovat,“ informoval ředitel lázní Antonín Plachý.

Po kolaudaci budou moci návštěvníci lázní využívat novou kolonádu, kde budou drobné

obchůdky, kavárna i taneční parket. Vedení lázní v projektu nezapomnělo ani na rodiče s malými dětmi, jimž bude určené dětské hřiště. Dospělí pak budou mít k dispozici nové víceúčelové hřiště o rozměrech čtyřicet krát dvacet metrů s umělým povrchem, kde bude možné hrát tenis i jiné míčové hry. K procházkám zase poslouží vydlážděný

okruh parkem, kde nebudou chybět lavičky a altánek k odpočinku, sluneční hodiny, občerstvení minerální vodou i umělé osvětlení.

„Kolonáda s obchůdky i zázemí ke sportu tady chybělo. Nyní už nebudou muset lidé z lázní nikam za těmito doplňkovými službami dojíždět,“ míní ředitel, který se stará o rozvoj lázní, jak jen může. Za jeho působení se zde počet pacientů navýšil o šest set procent. Ročně se nyní v Lázních Ostrožská Nová Ves vystřídá zhruba tři tisíce šest set klientů. Jsou mezi nimi nejen lidé z celé České republiky, ale

také ze zahraničí, což v minulosti nebylo.

Z pětadesáti procent se tady léčí lidé s nemocemi pohybového aparátu a zbytek tvoří kožní onemocnění. Vedle vynikající lékařské péče všem prospívá především termální minerální voda. K léčbě slouží v současné době dva vrty. Na jaře se ale až do hloubky padesáti metrů vyvrtal další.

„Je to sesterský vrt, proto se bude tři měsíce sledovat. Pokud bude mít voda stejné složení jak mají ostatní dva prameny, budeme ho pak moci začít používat. V případě jiného složení by se sledoval zhruba půl roku, než by byl prohlášený za minerální pramen,“ popsal postup ředitel. Slavnostní otevření nové kolonády je naplánované na 21. května, kdy se zde také uskuteční bohatý kulturní program.

Lenka Fojtíková

Pan řídící František Okénka slaví devadesátiny

S panem řídícím Františkem Okénkou se obvykle potkáváme na Horňáckých slavnostech a jiných folklorních akcích. Počátkem roku naše kroky vedly do hrubovrbeckého kostelíku, kam jsme se přišli rozloučit s Lubošem Holým. O pár týdnů později jsem panu řídícímu volala, jestli můžeme se synem Filipem přijet udělat pár fotek.

Filip si totiž vymyslel, že se ve své závěrečné práci ve škole zastaví na stáří. Panu Okénkovi se nejdřív do focení moc nechtělo. Tvrdil, že se necítí a zdravý také příliš neslouží. Nakonec ale přesto souhlasil. Zpočátku se mně zdálo, že už je skutečně trochu unavený a nemá onu jiskru, která z něj vždy sršela.

Záhy mne ale vyvedl z omylu. Když jsme zastavili u jeho domku v Hrubé Vrbce, byl už připravený. Do mého auta, do něhož mají problémy nasednout i o třicet let mladší lidé, protože je nízké, naskočil jako mladík. Když ho pak Filip u kuželovského větráku prosil o určité pozice, ve kterých ho chtěl fotit, ochotně vyhověl. Najednou se mně zdálo, že ho to dokonce baví, a přes pokročilý věk jsem v něm viděla malého kluka ochotného přistoupit na kdejakou legraci.

Při cestě domů si ale povzdech-

nul, že už to není ono. „Stařecká demence, kdy si člověk na něco nemůže vzpomenout, je strašná,“ upozorňoval. Snažila jsem se ho uklidnit, že mám kamarádky, kterým je o čtyřicet let méně a zapomínají mnohem víc než on v devadesáti. A má slova nakonec potvrdil sám. Rozpovídal se a my jen koukali, co všechno si pamatuje.

„Narodil jsem se ve stejný den jako Marx. Jeho věhlasu jsem sice nedosáhl, ale on zase určitě neuměl cifrovat a zpívat jako já,“ začal vzpomínání oslavenec s úsměvem na tváři. František Okénka se narodil manželům Tomášovi a Jenofě Okénkovým coby třetí dítě. Lásku ke zpěvu a horňáckým písničkám nasával už s mateřským mlékem. Maminka totiž chodila vařit na svatby a tatínek zase dělal družbu. Společně samozřejmě zpívali. Synka brávali s sebou.

Talent ke studiím zřejmě zdědil po tatínkovi, který prožil čtrnáct let v Americe. Byl nadaný, a tak za mořem po práci také večerně studoval. Měl obrovský přehled, takže nebyl žádný div, že se po návratu domů stal nejen vyhlášeným zpěvákem, ale také písmačem kuželovské farnosti.

„Všechny tyto skutečnosti, které mne ovlivňovaly, jsem si plně

František Okénka v chaloupce u kuželovského mlýnu při ložských Horňáckých slavnostech
Foto: Lenka Fojtíková

uvědomil až v době, kdy jsem studoval Mužský učitelský ústav v Brně,“ připomněl oslavenec. Po studiích se vrátil domů a začal učit v kuželovské trojtřídce. Byla ale válka, proto musel do fabriky. Pracoval v Avii v Kunovicích, kde se opravovala letadla. Po válce získal stálé místo ředitele v malovrbecké dvoutřídce. Zde působil sedmáct a půl roku. Poté učil dalších sedmáct let v trojtřídce v Hrubé Vrbce.

V osmačtyřicátém roce se po pětileté známosti oženil s Boženou Čambalovou. Společně vychovali syna a dceru. Vedle své profese pedagoga byl po celý život tělem a duší muzikantem i zpěvákem. Pětáct let prožil s cimbálovou muzikou hrubovrbeckého Majstra Joženy Kubíka. Hrát v ní začal už v jedenačtyřicátém roce. Po smrti primáše přešel do Horňácké cimbálové muziky Martina Hrbáče, kde hrál šestnáct let.

Kromě toho hostoval v celé řadě cimbálových muzik, včetně Brolnu. Spolupracoval s Českým rozhlasem Brno. Jeho zpěv i vyprávění jsou zaznamenány v celovečerních filmech, dokumentárních snímcích i na zvukových nosičích. Nahrávky mapují jeho všestrannost.

Výčet by nebyl úplný, kdyby-

chom nevzpomněli konferování národopisných pořadů, jichž bylo skutečně mnoho. Podle Františka Okénky byl ale nejzdařilejším ten první v jedenasedmdesátém roce. Tehdy na Strážnických slavnostech při Horňáckém večeru vnesl nový prvek. „Všichni konferenciéři do té doby mluvili z budky a nebylo je vidět. Já jsem šel k mikrofonu, abych měl bezprostřední kontakt s publikem,“ zavzpomínal na dobu před čtyřiceti lety jubilant.

František Okénka nechyběl ani při zrodu Mladého Horňáčka. „Byl to nápad Zdeňky Jelínkové, která mě přizvala ke spolupráci. Bylo nám jasné, že děti musíme vychovávat a vést k tradicím a folkloru už od útlého věku,“ připomněl zpěvák a muzikant. Po odchodu do důchodu rozhodně nezahálel. Na dalších šestadvacet let se stal průvodcem kuželovského větrného mlýnu. Za svou dlouholetou činnost, která se dotýkala i včelaření a myslivosti, získal spoustu nejrůznějších ocenění. Člověk nechápe, jak vše zvládal. Jeho aktivity by totiž vydaly na několik životů. „Jsem velmi vděčný za všechno, co jsem od života dostal,“ svěřil se na závěr povídání jubilant.

Lenka Fojtíková

Na větrném mlýnu byl František Okénka šestadvacet let průvodcem
Foto: Filip Fojtík

Restaurátoři v Hluku opravují oltář

Rozsáhlou opravou prochází od konce ledna letošního roku hlavní oltář kostela sv. Vavřince v Hluku. Přestože zde pilně pracují restaurátoři, bohoslužby probíhají bez jakýchkoliv omezení.

„Zpočátku byla sice větší prášnost, ale musíme to vydržet. Na mše svaté chodí v neděli okolo pěti set lidí, takže nepřipadá v úvahu, že bychom kostel po dobu oprav zavřeli,“ informoval správce hlucké farnosti P. Jaroslav Kapuš.

Chrám sv. Vavřince pochází z roku 1741, takže si věřící v letošním roce připomenou 270 let od jeho vysvěcení. Stejným rokem se datují i všechny tři oltáře, které v kostele jsou. Restaurátoři nyní pracují na tom hlavním. Oprava dalších dvou by měla následovat v příštím roce. Vše bude záležet na tom, jestli se podaří získat potřebné peníze.

Současné práce si vyžádají náklady okolo jednoho milionu korun. Nejvyšší částkou, půl milionu korun, přitom přispívá město. Padesát tisíc získá farnost

z Nadace dětí, kultura a sport. Další příspěvek pak poputuje z Ministerstva kultury ČR.

V roce 1996 byl kostel vymalovaný, poté následovala oprava veškerých fresek, varhan a mozaikových oken. Nyní v chrámu pracují restaurátoři Jindřich a Tomáš Martinákové z Uherského Hradiště. Po nich dostane prostor akademický sochař David Blahout z Písku, který bude zlatit části oltářní i sochařské výzdoby. Vše by mělo být hotové do konce července. Na sedmého srpna jsou totiž naplánované hody při příležitosti svátku sv. Vavřince.

Kdo by si chtěl kostel ale důkladně prohlédnout ještě dříve, může do něho zamířit 30. června, kdy se zde uskuteční tzv. Královská mše svatá (18.30 hod). V krojovaném průvodu by se zde měl objevit nejstarší žijící král

s letošním mladičským králem Jízdy králů. Poté vystoupí od 20 hod. pěvecký sbor Svatopluk. Zájemci budou moct z věže sledovat západ slunce. Na koncert večer naváže netradiční košt vín, kde budou mešní vína, vína ko-

šer a pravoslavná vína.

Na sobotu 2. července je naplánovaný den otevřených dveří kostela s možností návštěvy věže, kde bude odborný výklad o hluckých zvonech.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Děti zažily dobrodružnou noc s Andersenem

Byl první apríl a venku se rychle stmívalo. V Místní knihovně v Boršicích u Blatnice bylo ale smíchu a štěbetání jak za pravého poledne. A stále přicházely další a další děti, aby zde prožily z pátku na sobotu Noc s Andersenem.

„Tato akce se koná už pojednání, ale my se zapojujeme poprvé,“ prozradila sympatická knihovnice Romana Schusterová. Na nocování se jí přihlásilo jednadvacet dětí. Část tvořili

žáci první a druhé třídy. Akci si nenechali ujít ani pátáci a šestáci, kteří přišli vypomocť s organizací. Další děti pak s Andersenem nocovaly ve škole.

„Já jsem se strašně moc těšila,

že budu moct spát v knihovně,“ svěřila se desetiletá Karolína Kománková. „Já také,“ potvrdila její slova dvanáctiletá kamarádka Monika Zimčíková.

V Boršicích se při letošní Noci s Andersenem nechali inspirovat dílem Václava Čtvrťka. „Seznámíme se s jeho knihami. Kromě toho budou děti po vesnici hledat pohádkové postavy Rumcajse, Manku a Cipísku. U každé budou muset splnit úkol. Nakonec je indicie přivedou k tomu, že je poklad schovaný u Křemílka a Vochomůrky,“ prozradila knihovnice.

V noci pak malé čtenáře navštívil také pan farář, který jim přečetl pohádku. Poté zamířil i do školy. Boršická knihovna se v březnu

zapojila také do soutěže Řekni mi, co čteš, kterou pořádá Český rozhlas Brno. „Nahráli jsme tři příspěvky dětí, jak čtou. Jeden z nich byl na webu a jeden běžel v rozhlasu. Posluchači pak podle ukázek poznávali autora. Do rádia pak volali své odpovědi, nebo posílali esemesky. Za správné odpovědi mohli získat knihu. Právě dnes soutěž skončila,“ připomněla aktivní knihovnice. Na závěr krátkého povídání prozradila, že v Boršicích chodí do knihovny okolo stovky pravidelných čtenářů. Zhruba polovinu tvoří děti do patnácti let. Počet návštěvníků knihovny přitom rok od roku roste.

Text a foto: Lenka Fojtíková

IK Banda z Lipova sklízí úspěchy

Teprve vloni se dala dohromady parta šesti muzikantů a založila rockovou kapelu s názvem IK Banda. Poté se přihlásili do mezinárodní soutěže s názvem Emergenza. Zde z předkola postoupili na semifinálový večer. Ten se uskutečnil počátkem března v Brně.

V semifinále vyhráli a postoupili do finále, které se uskutečnilo v polovině dubna v klubu Favál v Brně, kde skončili na pátém místě. Mimo to vyhráli soutěž o natočení videoklipu. Tři vítězné kapely odtud postoupily do dalších superfinálních kol na speciální koncerty probíhající po celém světě. Celé klání vyvrcholí při celosvětovém finále

V IK Bandě hrají Ester Jagošová (klávesy, zpěv), David Sedláš (kytara, zpěv), Vlastimil Maňák (kytara), Břetislav Kolařík (basa), Tomáš Kratochvíl (bicí) a zpívá Jana Jagošová. **Foto: Libor Maňák**

v Německu na obrovském festivalu pro čtyřicet tisíc lidí.

„Původně jsme chtěli obnovit kapelu Instant Karma a přehrát písničky, které jsme kdysi hrávali. To je také důvod, proč se v našem názvu objevují písmena IK,“ zdůvodňuje vznik IK Bandy bubeník Tomáš Kratochvíl. Muzikanti se nakonec k oprášení písni nedostali a začali tvořit nové.

Nyní by se rádi zviditelnili a získali podporu jak fanoušků, tak i sponzorů. „V létě chceme vydat desku, proto asi o podporu poprosíme i obec. Také soutěžíme o natočení videoklipu na internetové televizi Muvi v pořadu Invisible Band s písničkou Osud. Soutěž trvá do patnáctého dubna a zatím jsme první. S klipem se pak chceme dostat i do televizních vysílání,“ prozrazuje plány bubeník. Hlavním cílem lipovských muzikantů je ale hrát a hrát a hrát, protože je to baví.

Kdo by je chtěl slyšet na vlastní uši, může zamířit 7. května na jejich koncert do Hrubé Vrbky. IK Banda zde odehraje speciální akustické vystoupení spolu s kapelami Sad Harmony a Shatoon. Mimo živé koncerty jsou také slyšet na internetovém rádiu Soundwave a nebo na bandzone.cz/ikbanda. **Lenka Fojtíková**

Do ovzduší unikl čpavek

První sobota v dubnu patřila v Uherském Ostrohu školení dobrovolných hasičů ostrožského okrsku. Do tohoto okrsku patří sbory dobrovolných hasičů z Ostrožské Nové Vsi, Uherského Ostrohu a Ostrožské Lhoty. Velitel okrsku Pavel Jurčeka připravil školení, které mělo simulovat únik čpavku (amoniaku) ze zimního stadionu v Uherském

Ostrohu. Zúčastnilo se ho celkem čtyřadvacet hasičů. Cílem bylo seznámení se s nebezpečností čpavku, jeho účinků na lidský organismus a získání místních znalostí. Především evakuace osob by byla v případě čpavkové havárie prioritou. V okolí zimního stadionu se totiž nacházejí objekty s vysokou koncentrací osob. Jsou to především základní a mateřská škola, penzion a domov důchodců. Podobná školení mají připravit hasičské sbory na ostré zásahy.

Text a foto: Růžena Hlůšková

Na Lúcký košť trnek zamířily stovky lidí

Mimořádný zájem byl o Lúcký košť trnek od varených po tekuté. Mezi stovkami návštěvníků přitom zdaleka nebyli jen domáci. Cestu si sem našli lidé z širokého okolí. „Když jsme se do toho před lety poušteli, tak jsme rozhodně netušili, že akce zaujme tolik lidí. Původně šlo vlastně jen o košť varených trnek. Až další rok se přidal i košť slivovice. První impuls přišel od Tondy Vrby. Mám okolo sebe organizačně schopná děvčata, s nimiž jsem se do toho pustila, a ono to vyšlo. Později se přidali zahrádkáři s koštěm slivovice,“ tvrdí starostka obce Anna Vašicová.

Letos se pořadatelům sešlo sto devatenáct vzorků pálenek. Podle degustátorů dodal nejlepší pálenku David Maňák z Louky. Přes loňskou neúrodu trnek se sešlo také třidvacet vzorků povidel. Vítězství patřilo Boženě Pokorníkové, z druhého místa se radovala Anna Supová a bronz putuje do domu starostky Anny Vašicové. Hospodyňky pak napekly a přinesly pětadvacet druhů nejrozličnějších dobrot. Oči nad tím vším jen přecházely a v puse se sbíhaly sliny.

Zahanbit se nenechala ani starostka obce, která dodala hned několik druhů dobrot. Mezi vzorky uvařených povidel pak získala bronz. „No, já jsem je ale nevařila. To je práce mého muže Miroslava,“ prozradila se smíchem starostka.

K dobré pohodě vyhrávala cimbálová muzika Jožky Staši. Úspěch sklídila i vypravěčka tetka Filoména z Vracova, domácí mužský pěvecký sbor a Tragačnice z Kyjova. „Akce se lidem líbí, a tak v ní chceme rozhodně pokračovat. Už máme domluvený termín na příští rok. Košť trnek by se tady měl uskutečnit jedenáctého března,“ nastínila plány starostka Louky Anna Vašicová.

(lef)

Foto na straně 39

Fašanková obchůzka v Lipově

a Hrubé Vrbce

Foto: 2x František Gajovský

Slavení fašanku se po dlouhé době obnovilo v Nové Lhotě. Řezníci z Maďarska vyráběli před očima diváků výborné klobásky.

Ani v Nové Lhotě nemohla chybět obchůzka maškar s muzikou.

Foto: 2x Filip Fojtík

Parta divokých cikánek v řeznictví U Kusáků vyžebrała uzená žebra.

Fašankár v kroji se může s maskou jako vystřiženou z karnevalu v Benátkách potkat jen na Slovácku.

Ještě než se v Ostrožské Nové Vsi vydal na své celodenní putování dlouhý průvod masek, vznikla tato společná fotka.

Foto: 3x Lenka Fojtíková

K dobré pohodě v Blatnici při fašanku zpíval mužský i ženský pěvecký sbor

Organizace se v Blatnici ujal obecní úřad a hlavně hasiči. Připravili výborné zabijačkové dobroty. Za kotlem s polévkou se oháněl Tomáš Dominik.
Foto: 2x Lenka Fojtíková

Pěkně veselo bylo o fašanku také v Javorníku

Fašanková obchůzka v Javorníku

Foto: 2x Filip Fojtík

Skvěle hledáčkem svého fotoaparátu zachytil atmosféru fašankové obchůzky v Hluku fotograf Štěpán Mitáček. Foto: 3x Štěpán Mitáček

Talentovaná Míša po velkém světě netouží

Zpívá česky, slovensky i anglicky, a zpívá nádherně. Vypadá jako modelka, ale po této kariéře netouží. O kom je řeč? O osmnáctileté Míši Baladové ze Suchovských Mlýnů. Když jsem ji poprvé viděla a slyšela na videu, které počátkem roku natočil Antonín Vrba, koukala jsem na ni jako na zjevení. Přece jen nebývá příliš často zvykem, aby se na Hornácku objevil někdo, kdo se věnuje něčemu jinému než lidovému zpěvu a folkloru.

Michaela si vybrala jinou cestu. Letos maturuje na Cyrilometodějském gymnáziu a střední odborné škole pedagogické v Brně. Už počátkem roku ale dělala přijímačky na Janáčkovu akademii muzických umění, obor muzikálové herectví. Prvního kola se zúčastnilo tři sta padesát uchazečů. Talentované zpěvačce z Hornácka se přesto podařilo probojovat do druhého kola, kam postoupilo pouze třicet lidí. Už to považovala za úspěch, ale nakonec byla na JAMU přijata.

„U přijímaček jsme měli v herecké části dva monology a jednu báseň. Poté nám zhruba tři čtvrtě hodiny předcvičoval jeden tanečník a my jsme podle něj museli tančit. Ve zpěvu jsem zpívala lidovou píseň Ej, lásko, lásko... a potom od Věry Špinarové Jednoho dne se vrátíš a v angličtině Memory z muzikálu Cats,“ vyjmenovala studentka všechny úkoly, které musela zvládnout. Při zkouškách musela zvládnout kromě zpěvu a herecké části i moderní, jazzový tanec a klasický balet. „Na zpěv se poctivě připravovala s učitelkou Janou Matysovou ze Základní umělecké školy ve Smetanově ulici v Brně, kterou třetím rokem navštěvuje. Nejnáročnější byl podle Míši tanec. To jsem do té doby nikdy nedělala. Musela jsem se začít učit základní prvky klasického baletu a to chce samozřejmě čas. Nelze se to nějak rychle naučit,“ upozornila talentovaná dívka.

Podle její maminky uměla dcera zpívat dříve, než začala mluvit. „Myslím si, že talent zdědila po manželovi. Ten zpívá, hraje na kytaru a hlavně vede skupinu mladých lidí, kde odmalíčka zpívá i Míša. Dnes jsou to studenti

středních a vysokých škol.

Je mezi nimi spousta talentů,“ připomněla maminka. Kromě zpěvu se Michaela učí už jedenáctým rokem hrát i na klavír. Začínala v Základní umělecké škole ve Velké nad Veličkou, kde nyní končí druhý cyklus. Několik let se učila hrát také na housle. Všechny tyto dovednosti využila před pár lety při přijímacím řízení na pedagogické lyceum. „Mohla jsem dělat zkoušky z hudebky, nebo výtvarky. Samozřejmě že jsem si vybrala hudební výchovu. Z dějin hudby, hry na klavír a zpěvu bude nyní také maturovat,“ řekla. Mezi její úspěchy také patří první místo v sólovém zpěvu v soutěži Brněnský vrbáček či první místo, které získala na Hudebním festivalu pedagogických škol v Krnově. Také se umístila spolu s Triem Mountains na druhém místě na Hudebním festivalu pedagogických škol v Litomyšli.

„Jaký mám sen? Možná mne až tak neláká muzikál jako zpívat lidem pro radost. Ráda bych se ale klidně věnovala pedagogické činnosti se zaměřením na hudbu a zpěv. V tomto regionu je jen folklor. Chtěla bych mladým nabídnout něco jiného. Víím, že by o to zájem byl. Už teď se mně hlásí holky, které by chtěly, abych je naučila zpívat. Klidně bych zůstala na Hornácku, kde se mi líbí,“ svěřila se dívka. Se svou tváří i postavou by mohla být novou Miss České republiky nebo úspěšnou modelkou.

Michaela Baladová

Foto: Helena Mihalovics, ml.

Nikdy ji ale nelákala účast v Talentmánii či Superstar. „Když jsem slyšela od ostatních, jak to tam probíhá, tak asi nejsem taková silná povaha, abych to ustála. Docela bych se bála bulváru. Kdybych chtěla být zpěvačkou, raději bych se chtěla postupně vypracovat a růst. Dostala jsem nabídky i na modeling, ale nevím... Jednou mne fotila kama-rádka jen tak pro mne a to jsem

si užila,“ prozradila Michaela. „My bychom dceři modeling ani soutěže krásy nezakazovali. Určitě bych jí ale řekla, co si o tom myslím,“ doplnila maminka. „Míša je typ, který se umí poučit z minulosti. Na internetu může vidět všechny dívky a ženy, které už miss byly, co dělají, jaký je jejich život,“ doplnil tatínek.

Lenka Fojtíková

Antonín Mička uzavře svou pedagogickou činnost knihou

Po třiatřicetiletém učitelování v Základní škole v Louce odchází tamní ředitel PhDr. Antonín Mička s posledním červnovým zazvoněním do důchodu. Se svou dlouholetou pedagogickou kariérou se rozloučí knihou s názvem *Z dějin hornáckého školství a jeho osobností*.

Před třiatřiceti lety jste zakotvil jako učitel v Louce. Máte představu, kolik jste učil žáků?

No, přesné číslo neznám, protože jsem si nevedl žádnou statis-

třidu. Jedna třída dokonce musela směnovat, kolik chodilo do školy dětí. To bylo zhruba v polovině sedmdesátých let.

stačí škaredě podívat a pedagog může mít problémy. Vzpomeňme si ale na Komenského. Škola bez kázně je jako mlýn bez vody. Jak už naši stařečci říkali, struč-

není stoprocentní. Je třeba to vždy sklonit a najít středovou cestu. Mně se to zatím snad dařilo. Byl jsem vždy demokratický typ vedoucího pracovníka a snažil jsem se s druhými domluvit. Někdy je ale možná lepší být tvrdší a pedant.

Říkáte, že se těšíte do důchodu. Dovedete si představit, co budete najednou ve volném čase dělat?

Když člověk chce, vždy si nějakou činnost najde. V každém případě bych chtěl více sportovat.

Čemu se věnujete?

Rád jezdím na kole a kvůli kloubům chodím na kratší procházky s holemi. Chtěl bych také navštívit některá místa a akce, kam jsem se v poslední době nedostal. Pak mám menší hospodářství, kde se budu bavit. Pokud mi bude sloužit zdraví a hlava, mám v merku ještě další téma, které bych mohl rozepsat.

Prozradíte, oč půjete?

Ne, protože jsem už v minulosti párkrát prozradil, čemu bych se chtěl věnovat, a potom mně to někdo vyfouknul.

No ale určitě můžete něco říct o knize, kterou jste už odevzdal vydavateli.

Jedná se o knihu, která se bude jmenovat *Z dějin hornáckého školství a jeho osobností*.

Jak dlouho jste na publikaci pracovat a proč jste zvolil právě toto téma?

Začal jsem psát před třemi roky. Vzhledem k tomu, že celý život dělám ve školství, tak to vyplynulo samo. Chtěl jsem na závěr

Antonín Mička učil děti v Louce třiatřicet let

tku. Řádově se jednalo o stovky dětí. Nejkrásnější zážitek jsem měl před dvěma lety, kdy mně na zahájení školního roku došly tři generace. Babička, její dcera a vnučka. Babičku jsem učil na Nové Lhotě a dceru v Louce. Společně přivedly vnučku. Nechal jsem se s nimi vyfotit, protože je to rarita.

Zažil jste dobu, kdy byly třídy plné školáků. Dnes je situace jiná. Můžete vzpomenout vaše začátky?

Když jsem sem přišel, bylo tu pět ročníků a každý ročník měl svou

A jak se za tu dobu změnila děti?

Hodně. Díky počítačům a encyklopediím mají obrovský přehled. Samozřejmě že jsou žáci na vyšší úrovni a jiní, kteří studenty nebudou. Celkový rozhled školáků je ale veliký. Je to skok, který je skutečně vidět. Co se týče stránky výchovné, tak doba s sebou nese, že se více domáhají svých „práv“. Ne každá věc, kterou totiž děti požadují, je jejich právo. Možná je tlačí doba a už se tak připravují pro život, že budou dravější. Ví, že se nesmí fackovat ani vytahat za vlasy. Dnes se

ně a rychle by bylo kolikrát lépe vyřízené než dvanáct poznámek v žákovské knížce a domlouvání.

S koncem školního roku odcházíte do důchodu. Dovedete si představit, že najednou budete sedět doma?

A věříte, že ano? Už mne letos mrzí, že jsem tady zůstal, protože už mne to svým způsobem hodně zmáhá. U každého vedoucího pracovníka jde dnes hlavně o řešení ekonomiky a mezilidských vztahů. Vždy je nutné řešit nějaké minikonflikty a zaujmout k nim stanovisko. Nikdo z nás

své pedagogické práce zavzpomínat na školství od husitských dob až po současnost.

Proč jste se rozhodl část knihy věnovat osobnostem Hornáčka?

Chtěl jsem připomenout významné osobnosti, které z Hornáčka vzešly. Svě zastoupení budou mít všechny obce. Budou tam spisovatelé, malíři, vědečtí pracovníci, univerzitní profesori, ale budou mezi nimi také hudeci, zpěváci, vyšivačky a třeba také vypravěč Vašek Mlýnek z Kuželova. Je to taková směsice lidí, kteří pro tento kraj něco přinesli a svým způsobem ho ve světě prezentovali a proslavili.

Víte, kdy se kniha dostane lidem do rukou?

Pokud vše půjde bez zádrhelů podle plánu, tak by měla být veřejnosti představena někdy okolo dvacátého června. Nepůjde o žádnou monstrózní akci. Z prostorových důvodů s nakladatelem panem Šalé zvažujeme, že by to bylo ve Velké nad Veličkou.

O vás je známo, že jste kromě pedagoga také velkým folkloristou. Kdy a kde jste začínal?

S folklorem jsem začínal v šesté třídě Základní školy ve Velké nad Veličkou, kde jsem hrával v dětské cimbálové muzice. Učil nás pan učitel Zeman. Později jsem přešel do Veličky, kde jsem byl členem až do roku 1977. Později jsem zpíval v mužském pěveckém sboru ve Velké nad Veličkou. Nyní jsem už čtrnáctým rokem členem mužského pěveckého sboru Malina v Kozojídkách.

Byl jste na prvních Hornáckých slavnostech?

Ano. Jako divák s mamkú. Pamatuji si, že jsme seděli asi v sedmé řadě. Večerní vystoupení narušila družice, která letěla na nebi a blikala. V neděli odpoledne jsem pak na pódiu viděl hlavně tetičku Čambalovou, která tančila se staříčkým Martinem Hudečkem. Ona byla i v Praze na Národopisné výstavě v roce 1895. A tito staříčtí lidé s vrásčitými obličejí tančili starosvětskou. Z prvního ročníku Hornáckých slavností mně pak ještě v paměti utkvěly ohně. Tenkrát nebyly vysílačky, takže naproti stadionu byly postavené dvě obrovské vetry. Jakmile zaplály, začal mohutný zpěv mužů píseň

Hory, hory, hory černé... Tehdy šlo spíše o autentičnost než o nějaký stylizovaný folklor. To jsou mé první dojmy z Hornáckých slavností, které jsem získal jako dvanáctiletý kluk.

Zúčastnil jste se všech Hornáckých slavností?

Když jsem byl na vojně, tak ne. Jinak asi téměř vždy. Nevím, že bych byl někde odjetý. Pro nás byly vždycky prvořadě slavnosti.

Coby člen Veličky a později mužského sboru jste býval dlouhé roky přímým účastníkem. Stal jste se autorem některých pořadů?

Celkem jsem dělal pět pořadů. Teď už se soustředím pouze na psaní do programových sborníků.

ků. Dělat samostatné celovečerní programy je náročná a zodpovědná práce. Ve Velké se to dělá tak, že všichni mají čas. Na generálce se teprve domlouvá, co a jak. Autor je pak napnutý do poslední chvíle, jak to skončí. Někdy tam proto nastávají velké improvizace.

Myslíte si, že když jste se před lety přihlásil na pedagogickou fakultu, že to byla správná volba? Nelitujete, že jste se třeba nestal etnografem, když k této oblasti máte také hodně blízko?

Máte pravdu. Možná by mně to pasovalo daleko lépe. Ale rozhodl jsem se stát pedagogem, a tak se řídím rčením: „Ševče, drž se svého kopyta.“ Národopis se ale stal mou velkou láskou.

PhDr. Antonín Mička (*10. 10. 1945) je rodák z Velké nad Veličkou. Je absolventem Pedagogické fakulty v Brně. Prvních osm let učil v Nové Lhotě, dva roky v Hroznové Lhotě a třiatřicet let v Louce. Byl dlouholetým členem Veličky a mužského pěveckého sboru ve Velké nad Veličkou. Posledních čtrnáct let žije v Kozojídkách, kde je členem pěveckého sboru Malina. Je dlouholetým členem programové rady Hornáckých slavností. Napsal knihy Pěšinkami Hornáčka, Sto let školství v Louce, Louka - 950 let hornácké obce a koncem června se na prodejních pultech objeví publikace Z dějin hornáckého školství a jeho osobností.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Antonín Mička (zcela vlevo) zpívá poslední roky s mužským pěveckým sborem Malina z Kozojídek

Neobyčejně obyčejný příběh jedné matky

Nevyhrála olympijskou medaili, nebyla významnou vědkyní, političkou či spisovatelkou. Nestala se mistryní světa ani královnou krásy. Její život se podobá stovkám jiných, a přesto je výjimečný. Ať je při příležitosti Dne matek vzdáním holdu všem matkám, které poctivě žily své neobyčejně obyčejné životy.

Marie Vyskočilová, které v Blatnici nikdo neřekne jinak než Bubenkařová, má všechny své vnuky a pravnučky v kuchyni na nástěnce a každý den se za ně modlí

Foto: Filip Fojtík

Třiaosmdesátiletá Marie Vyskočilová z Blatnice vychovala se svým manželem Františkem čtyři děti. Dnes už se raduje z dvanácti vnuků a čtrnácti pravnuček. „Máme v rodině šest inženýrů, jednu právničku, učitelku a jeden vnuk ještě vysokou školu studuje,“ pochlubila se pamětnice, která neměla v životě příliš na růžích ustláno.

Vdávala se v osmnácti a její manžel byl o osm let starší. „Byla jsem taková štíhlá. Měla jsem jen osmačtyřicet kilo. Když mně večer o svatebním dnu tetička Kunovjánková uvazovali šátek místo věnečku, říkali: „Já bych tu vašu mamu zpláskala! Do takového domu ťa dá! Ty do roka umřeš! Vždyť ty to nevydržíš! Podívej sa, jak vypadáš!“ vrátila se ve vzpomínkách o více než šedesát let zpět pamětnice. Manželovi rodiče byli sedláci. Měli krávy, prasata, koně, hříbata i pole. Mladou dívku proto čekala těžká dřina. Jak ale na sklonku života říká, s pomocí boží všechno zvládla. Rok po svatbě se jí narodil syn, o tři roky později dcera, za devět let další a za čtyři roky ještě jedna. Těžké byly okamžiky, kdy rodina musela vstoupit do zemědělského družstva. „Dlouho jsme odolávali. Větší sedláci sa v Blatnici domluvili, že sa budeme držet, ale nešlo to. Jeden komunista na okrese, co to měl na starosti, nás pořád volávali a přesvědčovali. V družstvu totiž byli enom kovozezemědělci. Oni to podepsali všeci první. Jenže komunisti chtěli naše pole, a ne jen malá políčka, protože chtěli lány a neměli je z čeho udělat. Chtěli také dobytek. Jednou o půlnoci nás obudili, že sa musíme oba dva dostavit na národní výbor. Tož jsme teda šli. Bylo nás tam takových dvacet párů. Ten komunista léta po světnici, vidím to jako dnes, a jak křičel.“ „Vy jste nepřítel socializmu! S vama sa musí udělat jednu pořádek a týmto to končí! Jestli nepodepíšete, tak vás vystěhujeme!“ „Tož jsme nevěděli, co máme dělat. Krátili jsme hlavama a chlapi říkali, že vystěhovat sa nedáme, tak jsme podepsali,“ vzpomíná na dramatické okamžiky žena.

Jedenadvacet let potom pracovala v kravíně. „Když se mně v osmačtyřeti narodila poslední dcera Maruna, musela jsem sa vrátit do kravína už tři měsíce po porodu! Došel za mnú tenkrát zootechnik a povídá: „Mosíš jít dojit! Ty tvoje krávy už nechce žádná dojit!“ „A tak jsem vstávala ráno o půl čtvrté do kravína. V sedm jsem byla doma a začala se starat o domácnost. To už starší děcka šly do školy. Byla to těžká doba. Pořád jsem sa ale modlíla a modlím sa aj teď. Za děcka, vnuky i pravnučky,“ prozradila žena, když šla o berlích z kostela, kam míří na mši svatou každý den.

Lenka Fojtíková

V Blatničce se připravují na oslavy obce

Řízek a k tomu bramborový salát byl připravený pro každého návštěvníka Obecního dne v Blatničce. Obyvatelé si přitom na bohatém pohoštění pochutnali zcela zdarma, protože byli pozváni vedením obce. Ani korunu nikdo nedal také za sladkosti, které se pak na stolech objevily při kávě. Ty totiž napekly a dodaly tamní ženy.

„Připravili jsme šedesát kilogramů bramborového salátu a tři sta kusů řízků,“ prozradili v kuchyni Rostislav a Petr Němečkoví. „Toto pohoštění je poděkováním, protože jsem zjistila, že spousta lidí dělá zdarma mnoho věcí pro dobro obce, o nichž ani nevím,“ zdůvodnila ojedinelou aktivitu starostka Blatničky Jarmila Hrušková.

Při Obecním dnu zároveň spoluobčanům představila připravovaný projekt s názvem Podané ruce. Týká se příštího roku, kdy Blatnička oslaví šest set padesát let od první písemné zmínky. „Chtěla

bych občany povzbudit, aby se do projektu zapojili, protože bude obsahovat hodně akcí jak investičního, tak kulturního a duchovního charakteru. Všechny tři spolu souvisí. Je mi jasné, že starosta sám nic nezmůže,“ uvedla Jarmila Hrušková.

Podle jejího mínění měl být Obecní den určitou pobídkou k nastartování dobré nálady. „Vím, že nejlépe se mně pracuje, když jsem spokojená a v pohodě. Chci proto, abychom si všichni navzájem podali ruce, a pak je nabídneme okolním obcím. Chceme všechny pozvat na velký krojový ples, který bude zřejmě v lednu příštího roku. Termín doladujeme. Pak je tam i spousta aktivit na povzbuzení občanů. Chci sem pozvat zajímavé lidi, kteří by jim v tom mohli pomoci,“ prozradila některé plány starostka.

Lenka Fojtíková

V páleníci bude muzeum, skauti i zahrádkáři

V budově starého zahrádkářského domu v Ostrožské Lhotě, kde měli zahrádkáři páleníci, najde své místo muzeum i klubovna skautů. Jednou z podmínek získání dotace na víceúčelový dům, bylo to, že zde najdou zázemí tři a více zájmových skupin. Objekt obci bezplatně převedli zahrádkáři, aby se mohla dokončit jeho oprava. „Zahrádkáři do rekonstrukce investovali šest set tisíc. Neměli už ale další peníze, proto jsme se domluvili na bezplatném převodu na obec,“ uvedl na vysvětlenou starosta Ostrožské Lhoty Antonín Jelének. Obci se pak skutečně podařilo získat dotaci z MAS Hornácko a Ostrožsko ve výši 1,4 milionu korun. Vzhledem k tomu, že si celkové náklady vyžádají ještě jeden milion, byly opravy rozděleny do dvou etap. Nyní se zde od podzimních měsíců loňského roku buduje nové archeologické muzeum. V něm se objeví exponáty nalezené nejen přímo ve Lhotě, ale také v okolí. Do konce dubna by měla být první etapa stavebně hotová. „Chceme, abychom muzeum koncem června otevřeli,“ nastiňuje plány starosta. V Ostrožské Lhotě založilo pár nadšenců Spolek přátel historie. Jsou mezi nimi amatérští archeologové Martin Dufka, Josef a Miroslav Páčovi a také Kamil Dufka z Hluku. Právě jejich nálezy by se pak v muzeu měly objevit. V další etapě se pak dokončí prostor pro zahrádkáře a zázemí malých skautů. (lef)

Ve Vrbce vydají knihu

V Hrubé Vrbce připravují k vydání knihu. Část obsahu bude věnována slavným rodákům obce. Publikace by mohla být veřejnosti představena někdy v podzimních měsících. (lef)

V Hluku byl obrovský zájem o rady, jak udržovat tradiční lidové kroje

Beznadějně narváno bylo v jednom z památkových domků v Hluku. Odborníci zde v březnu po dva víkendy zájemkyním radili, jak se dobře postarat o svůj kroj. Přítomní se tak například hned v úvodu dozvěděli, jaké používat nitě, aby se nepoškodila látka, jak prát, žehlit, čím škrobit a spoustu dalších praktických rad k údržbě kroje. „Myslím si, že pokud je žena šikovná, tak se vše naučí a může si kroj prát i žehlit sama a nemusí za to platit v nějaké dílně. Vždyť naše maminky se to také naučily samy a nikdo jim to nedělal,“ upozornila Marie Lekešová.

Mezi ženskými protějšky své zkušenosti předával také Josef Míšek, který provozuje už dvacet letů pánské krojové krejčovství. Než si ale otevřel vlastní živnost, šil už kroje deset let. Ženy si od něj s velkým zájmem vyslechly rady, jak natáčet kytky na mužské kordulce.

„Dříve se vše natáčelo v ruce. Naši předci to namáčeli do cukru, protože tehdy nebyly různé škroby, jako jsou dnes. Cukr se pak ale na slunko rozpustil, a pokud se na to nalepil prach, tak se muselo vše znovu vyprat

a natáčet. Každému proto radím, aby při natáčení těchto rúží už cukr nepoužíval. Lepší je trochu octu, piva, nebo mírně tekutého škrobu,“ podělil se o zkušenosti krejčí s třicetiletou praxí.

„Mám dvacetiletého syna, který se začal zajímat o folklor, a já vůbec nemám ponětí, jak kroj udržovat. Když tady slyším, jak jsou některé věci náročné, tak nevím, jestli to všechno zvládnou,“ obávala se Marta Dohnalová. „Přišla jsem, abych si poslechla, jak se o kroje starají jiní. Jsem totiž dámská krejčová,“ prozradila Jar-

mila Pospíšková. Její jednadvaacetiletý syn bude letos součástí družiny Jízdy králů. „V kroji půjdeme celá rodina,“ dodala žena. „Je to akce technického charakteru. Blíží se slavnosti a nastupují

nám nové generace, tak je třeba, aby se případné zájemkyně vše naučily od zkušených žen. Právě od nich přišla tato iniciativa. Je pravda, že my jsme je pak rádi podpořili,“ řekl za vedení města místostarosta Hluku David Hájek. Poté prozradil, že sám má vlastní kroj, ve kterém rád chodí.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Z výstavy vína zmizeli drobní vinaři

Přesně dvě stě dvacet šest vzorků vín se sešlo na blatnické výstavě vína. Před kulturákem

všechny příchozí vital zpěvem mužský pěvecký sbor.

„Po loňském nepříznivém roce

letos máme zhruba o šedesát vzorků méně. Loňská vína jsou tvrdší a mají vyšší obsah kyselin. Přesto byla degustátory hodnocena celkem dobře,“ informoval předseda základní organizace Zahrádkářského svazu v Blatnici pod Svatým Antonínkem Milan Bogár. Vzápětí ale upozornil, že kvalitu musí samozřejmě ohodnotit návštěvníci. Těm zřejmě chutnala. Došlo jich více než tři sta a za necelých pět hodin od otevření výstavy byla více než polovina vzorků vypita.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Hrubá Vrbka připomněla soužití církví

Výjimečnou výstavu bylo možné zhlédnout v Hrubé Vrbce. Na její přípravě se podílelo vedení obce ve spolupráci se zástupci pravoslavné, evangelické a katolické církve. Stovky exponátů ale přinesli i obyvatelé obce.

„Chtěli jsme připomenout jednotlivé církve, které v Hrubé Vrbce působí. A upozornit tak, jaká je zde různorodost a bohatost, což je v našem regionu ojedinělé. Za vyzvednutí určitě stojí náboženská snášenlivost, která

tady je. Už od osmnáctého století zde žijí lidé různého vyznání ve shodě, a to je velmi důležité,“ připomněl hlavní smysl výstavy starosta obce Stanislav Prášek. Za velmi vzácné exponáty pak označil Bibli z roku 1765, ka-

lich Českobratrské církve evangelické z roku 1781, barokní kalich Římskokatolické církve z Kuželova z konce osmnáctého století a relikviáře či voskové sošky. „Myslím si ale, že nejvzácnější je ostatkový kříž, který zapůjčil pravoslavný monastýr. Jsou v něm ostatky svatých apoštolů, které pravoslavní dostali z Ruska,“ upozornil starosta. Exponáty připomínající židovství v Hrubé Vrbce zase zapůjčil Městský úřad ve Bzenci a část pochází ze soukromých sbírek.

„Jsem hlavně velmi rád, že na

Expozice připomněla soužití tří církví

vernisáž přišli všichni zástupci církví, které zde v současné době působí a představili se,“ řekl spokojený starosta. Evangelický farář Mojmír Blažek a jeho žena Lia navíc zazpívali židovskou píseň, takže své zastoupení měly skutečně všechny církve, které v obci v minulosti působily.

Text a foto Lenka Fojtíková

Iniciátorem výstavy byl starosta Hrubé Vrbky Stanislav Prášek (vpravo)

Pálenku koštovala i exotická kráska z Brazílie

Ještě tři hodiny po zahájení jedenáctého ročníku Koštu hornáckých slivovic ve Velké nad Veličkou to vypadalo, že akce v centru regionu dopadne pro snaživé domácí pořadatele ze Sdružení přátel modrého ovoce fiaskem. Večer se ale nakonec návštěvnost zlepšila, což bylo pocítit i na vyprazdňujících se lahvích z vystavených 350 darovaných pálenek do soutěže.

Oproti minulým ročníkům byla novinkou letošního koštu změna při oceňování nejlepších destilátů, kdy nebylo vyhlašováno pořadí.

„Námi oslovení zkušení degustátoři vybrali devatenáct vzorků v rozmezí od 19,6 do 19,7 z dvacetibodové stupnice, kterým byla poprvé udělena zlatá pečeť. Všechny slivovice nad tyto uvedené hodnoty byly vynikající“, informoval spokojený „duchovní otec“ koštu a předseda sdružení Josef Horňáček. Největším ziskem prestižního ocenění uvedených vzorků se s rovnou desítkou mohou chlubit především domácí ovocnáři. Neztratili se však ani

zástupci Ostrožska. Radek Míšek z Boršic u Blatnice a Václav Hájek z Hluku získali také de-

setibodové ohodnocení.

Na košt zavítala s kamarádkami z Moravy nepřehlédnu-

telná kráska s čokoládovou tváří z exotické Brazílie. „Poznaly jsme se spolu při studiích v Anglii. Je u nás nyní na krátké návštěvě. Byla hodně zvědavá, jak se udržují tradice a zvyky na Moravě, jak chutná slivovice. Koštujeme spolu už několikrát vzorek a nemůže si pálenky vynachvátit,“ prozradila Šárka Karlíková z Tasova na stále usmívající se exotickou kamarádku Briths Nicole Santana Seixas.

O příjemné kulturní zpestření se v průběhu koštu postaraly svými vstupy Hornácká cimbalová muzika Romana Sokola a oblíbená dechová hudba Veličanka.

Text a foto: Antonín Vrba

Starosta Velké nad Veličkou Jiří Pšurný a předseda Sdružení přátel modrého ovoce Josef Horňáček oceňují diplomem a zlatou pečeti domácího ovocnáře Pavla Smrčka.

Vyšíváčka vybavuje krojovými součástkami celou rodinu

Na konci minulého roku měla v Kulturním domě v Louce dvoudenní výstavu vlastnoručně vyšívaných krojových součástí Marie Vašicová. Kroji postupně vybavuje celou rodinu. „Mám k tomu předpoklady dané přímo od Boha,“ tvrdí čilá seniorka, která je matkou tří dcer a dvou synů. Desátého února letošního roku oslavila Marie Vašicová sedmdesátiny. S přáním všeho dobrého jsem požádal zručnou vyšíváčku o malé bilancování její tvůrčí umělecké činnosti.

Kdy jste poprvé začala vyšívat?

Můj otec byl kožešník a já jako malá holka jsem s ním sedávala v kuchyni a dívala se, jak šije na těch tradičních velických kožíškách. Tak jsem k tomu nějak sama došla a začala se zajímat. Již v pěti letech jsem držela v ruce jehlu a za asistence tatínka se pustila do šití. Jak od-

ském obleku, ke kterému si bral krojovou šňůrkovici. Až když jsem měla první svaté přijímání, to mě mamka oblékla do vypůjčeného kroje a zbudovala sama rukávce.

Co jste zhotovila jako první krojovou součástku?

Postupně jsem si asi ve čtrnácti vyšila první límec k rukávčům, tzv. obojek.

Jak si pomáháte při vyšívání, máte nějaký vzor?

Velmi mě potěšilo, že jsem po svatech podědila staré krojové součásti, které by byly jinak znehodnoceny. Ty mně slouží jako vzory. Učila jsem se ale sama. Mám dar od Boha, že na co se podívám, tak se do toho hned pustím. Nepotřebuji mít k tomu žádné velké komentáře.

Měla jste vyšívání více?

V roce 1999, kdy jsme měli v Louce svěcení kostela, se v mé rodině rozhodlo, že půjdeme všichni v kroji. Bylo nás osmnáct. Něco jsem stačila ušít, něco se půjčilo. Právě díky svěcení kostela jsem se do šití pustila ještě s větší vervou. Dělalो mně to radost. Od té doby jsme z toho udělali takovou tradici, a jak je nějaká významná akce v Lipově nebo v Louce, tak se v krojích převážně všichni účastníme.

Podařilo se vám vychovat nějakou svou nástupkyni?

Nikdo z děvčat nešije. Nemají na to zatím čas, ale vím, že vyšívat něco umí. Možná naplno začnou až v důchodovém věku.

Máte nějaké tajné přání?

Mým přáním je, aby chodili u slavnostnějších příležitostí lidé v krojích. Někdy se stane, že jdu ve svátky do kostela v kroji sama. Nestydím se za to. Jsem totiž přesvědčena, že lidový kroj k tomuto kraji patří. A ještě něco. I když už bude brzy celá moje rodina vybavena krojovou výbavou, neznamená to, že s jehlou v ruce končím!

Text a foto: Antonín Vrba

hazoval zbylý materiál na zem, tak já jsem z toho tvořila čepičky a podobné věci. První křížky, stehy, formičky s jednoduchými vzory jsem se učila ve škole od paní učitelky Růžičkové. Pod jejím dohledem jsme přešla i na náročnější vzory.

Měl v rodině někdo kroj?

Jediný kroj v domě byl otcův a vždycky jsem na něm obdivovala prucek. Jinak každou neděli chodil do kostela ve společen-

Je pravda, že celou rodinu vybavujete kroji?

Když se jeden ze synů dostal do souboru Lipovjan, tak jsem se ho nejprve zeptala: „Budeš v tom chodit? Stojí za to, abych to dělala,“ odvětil, že ano. Tak jsem mu jako prvnímu zhotovila nohavice, šňůrkovici, prucek, šátek, prostě celý kompletní kroj. Jak postupně dorůstala děvčata, tak jsem pokračovala a nyní dodávám už dětské kroje pro šest vnuků a šest vnuček.

Slávek Smišovský se před hudbou sklání

Počátkem března si v rodinném domku manželů Věry a Blahoslava Smišovských podávaly návštěvy dveře. Všichni chtěli poblahopřát slavnému skladateli, který se 8. března dožil osmdesátých narozenin. Práce přibyla i poštovním doručovatelkám. Ze všech koutů světa přišlo totiž téměř sto gratulací.

Jedna z místností rodinného domku v Uherském Ostrohu se proto proměnila v květinovou síň. „Jsem nemocný a teď je toho na mne skutečně moc. Zavolejte příští týden a uvidíme, jestli se budeme moct sejít,“ řekl mně v den svých narozenin oslavenec do telefonu. A tak jsem zkusila štěstí a setkání se nakonec uskutečnilo.

Jubilant mě přijal v županu a paní Věrka hned upozorňovala, že manžel celý včerejší den proležel a musela mu volat doktora. Druhý den oslavenec čekalo vyšetření v nemocnici. O to více jsem si vážila toho, že jsem se s tímto mužem, kterého zná a jehož písně obdivuje celý dechovkový svět, mohla sejít. A bylo to setkání, které patří mezi ta, na něž se nezapomíná. Přes svou nemoc dával pan Smišovský do rozhovoru veškerou energii a celé srdce. Stejně jako do svých písní. Při setkání bylo jasně cítit,

že nic nedokáže dělat jen tak na půl plynu.

O každém předmětu, fotce, výstřižku z novin či trofeji a cenách, jimiž je ve svém domku obklopený, umí vyprávět s naprostým zápalem. Ke každému se váže nějaká zajímavá a neuvěřitelná historka, příběh člověka, kamaráda, známého... V podobných okamžicích je pro mne velmi těžké, když vím, že při svém psaní budu omezena nějakým prostorem, kam budu muset vměstnat text i fotky. Přitom je mně jasné, že by se o něm dala napsat lehce celá kniha.

Hudební skladatel Blahoslav Smišovský se narodil 8. března 1931 v Dolní Cerekvi do muzikantské rodiny. Maminka byla výborná zpěvačka a tatínek zase bubeník. Starší bratr hrál na bicí a housle. Blahoslav začal hrát jako malý kluk na bubínky ve výborné Konířově kapele. Později se naučil hrát také na housle,

U tohoto klavíru napsal Slávek Smišovský většinu svých písní. Před deseti lety se stal Čestným občanem Uherského Ostrohu i rodné Dolní Cerekve.

harmonium, harmoniku, trombon, baskřídlouku, basu a klavír. Už jako desetiletý kluk napsal první skladbičku Šípkový květ.

Muziku a češtinu studoval na Pedagogické fakultě Masarykovy univerzity v Brně. Na vojenskou základní službu nastoupil do Jičína a po roce byl odvelen do Bzence. Zde poznal kromě vynikajících kapel, cimbálových muzik, pěveckých souborů, chrámových sborů i celoživotní lásku. Devátého června tomu bude už pětapadesát let, co si se ženou Věrkou řekli ano na společnou cestu životem.

Na Slovácku učil nejdříve v Základní škole v Ostrožské Lhotě. „Měl jsem tam úžasný pěvecký sbor. Na ten rok vzpomínám rád,“ vrací se v myšlenkách. Po několika štacích nakonec

zakotvil v Lidové škole umění v Uherském Ostrohu, kde působil až do doby, než odešel na volnou nohu.

Souběžně s pedagogickou prací totiž spolupracoval s celou řadou kapel. Rád vzpomíná na Bojany z Dolních Bojanovic, s nimiž začínal. Dále pak následovala Stříbrňanka, Novovešťanka, Moravanka, Mistříňanka a Frajérka. Za svůj život napsal více než pět set skladeb. „Někde šlo o úpravy slováckých písní, které byly napsané jen pro cimbálovou muziku,“ upozorňuje skladatel. Vzápětí dodává, že nejlépe se mu psalo, když byl v pohodě. Muzika je podle jeho mínění totiž citová záležitost.

Písničky Za tichou Moravou, Zahrada Moravy, Měšťanská hospůdka, Hodonínská bažantnice, Pod dubňanskou horou a hlavně Falešná frajérka zlidověly. Jeho písně přijali i tam, kde nikdy nebyl - za mořem. „Já jsem byl jen v Holandsku, Belgii, Německu a ve Švýcarsku. Nejlepší publikum bylo v Holandsku, kde měla premiéru moje píseň Zahrada

Za družičky a mládence šly před pětapadesáti lety na svatbu Slávka a Věry Smišovských všechny děti z Mateřské školy v Uherském Ostrohu, kde paní Věrka učila. Fotograf je údajně všechny poskládal, a než přešel k fotoaparátu, tak se pár kluků pobilo a musel je rovnat znovu. Focení tohoto snímku zabralo bezmála hodinu.

Foto: Koukal

Moravy. Narvané divadlo tam tehdy povstalo. Oni poznali, že jsem do té skladby vložil poděkování tomuto kraji a brali ji jako naši hymnu. Muzikantům, když hráli, tekly po tvářích slzy. Na takové zážitky nelze zapomenout," upozorňuje ve svém poutavém vyprávění oslavenec.

Slávek Smišovský tvrdí, že se před hudbou hluboce sklání. Nebýt muziky nikdy by neprožil tak bohatý život a nesetkal se s tolika zajímavými lidmi. Z těchto setkání si nejvíce váží přátelství se spisovatelem Františkem Kožíkem, jemuž zhudebnil text básně Rodnému Hluku.

„Bylo, jest a bude, že někteří lidé nebudou dechovku považovat za dobrou a budou ohrožovat nos. Já jsem celý život tvrdil, že se hudba dělí pouze na dobrou a špatnou. Špičková dechůvečka... to se musí umět," říká s něhou v hlase, jako když matka mluví o svém milovaném dítěti. Vzápětí ale připomíná, že dříve bylo poznat, kdo hraje. Zatímco Bojané byli lyričtí, v Mistříňance byli zase ražní chlapi s naprostou odlišným temperamentem. Dnes jsou všechny kapely z velké většiny profesionální. Hrají v nich absolventi konzervatoří i akademií. „Technicky jsou nádherně vybaveni, ale já si nemohu pomoci, já jsem měl ty staré muzikanty rád, protože dřeli a dávali do toho všechno. Bylo tam cítit srdéčko. Vysvědčení z akademie muzických umění není všechno. Dnes hraje několik kapel za sebou a vy nevíte, která je která..." porovnává dřívější a současné dechovky skladatel. Při loučení tvrdí, že by rozhodně nechtěl být znovu mladým klukem a stát na počátku své kariéry. „Proč? V každé době najdete nádherné lidi, úspěch, přátele, ale také propady, úmrtí, neštěstí a nenávisť. Všechno v mém životě bylo. Díky Bohu, že jsme to mohli prožít," loučí se vynikající skladatel.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Ochotníci měli v Louce opět několik představení vyprodáno

Všichni naříkají na krizi, ale mezi ochotníky v Louce žádná krize poznat není. Při březnové premiéře nově nastudované hry Carla Goldoniho Treperendy bylo vyprodáno. Plný sál pak byl i při dalších čtyřech reprízách. Řekněte, kdo se dnes může na poli kultury pochlubit tak skvělou bilancí?

„Zájem diváků nás samozřejmě těší. Zároveň je to také velká zodpovědnost, abychom je neklamali," řekl v den premiéry režisér divadelního kroužku

nic. Nakonec se ale všech čtrnáct potřebných herců našlo. Podle bouřlivého potlesku spokojených diváků bylo opět jasné, že všichni podali skvělý výkon, jak

Antonín Maňák. To už za sebou ochotníci měli jedno vystoupení pro školy. Prvními diváky tedy byli školáci z Louky a Lipova.

„Za dobu, co režíruji, jsme hráli hlavně naše klasiky. Na divadelní hru Treperendy jsme ale mysleli už delší dobu. Vloni se nám podařilo sehnat scénář od známých ze Staroviček na Břeclavsku, kteří nám ho zapůjčili," uvedl režisér. Poté prozradil, že bylo nutné vyrobit nové kulisy. Děj se totiž odehrává v italských Benátkách. „V minulosti jsme třeba i šestkrát přestavovali scénu. Tentokrát se vše odehrávalo na náměstíčku v Benátkách, kam jsme do předzahrádky jednoho domu umístili stůl. Jedna strana scény patřila bohatým domům měšťanů a naproti žili chudí, jako byla třeba švadlena či prادلena," informoval režisér.

Ochotníci začali s nácíkem počátkem roku. Podle režiséra Maňáka bylo tentokrát obtížnější obsadit role některých klevet-

už bývá v Louce zvykem.

„Hraji odmalička, co mě maminka poprvé do divadla přivedla. Letos to bylo snad už podesáté. Vynechala jsem za tu dobu možná jednou. Co mně divadlo dává? Pocit radosti a naplnění. Je to výborný koníček, odreagování od školy a všech starostí. Už si bez toho ani nedovedu představit život," svěřila se studentka

hygieny Barbora Hrbáčková.

„Divadlo jsem začínal hrát v Louce v malých rolích. Potom se rozjeli ochotníci také v Lipově, takže hrají i tam. Navíc jsem členem Lipovjanu. Někdy nevím, kam mám jít dřív na zkoušku. Domů totiž dojíždím jen o víkendech, protože pracuji v Brně. Divadlo mně dává krásný pocit odreagování, výplň zimního času, dobrou společnost a přátelství," prozradil mladý projektant z Lipova Bořivoj Smaženka.

Příští rok oslaví divadelní kroužek v Louce devadesát let existence. Ochotníci při té příležitosti plánují výstavu. „Připomeneme bývalé herce, vystavíme staré fotografie, divadelní knížky, ale třeba také kulisy a opony. Nejstarší z nich pocházejí z konce devatenáctého století. Kulaté jubileum bychom pak chtěli oslavit nějakou klasikou. Možná zpracujeme Babičku Boženy Němcové nebo Maryšu," nastínil plány na příští rok režisér Antonín Maňák.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Senioři se v Javorníku setkávají rádi

S pěknou tradicí se mohou pochlubit v Javorníku. Představitelé obce se zde každým rokem setkávají s dříve narozenými obyvateli obce.

Letos se jich počátkem dubna v sále obecního úřadu sešlo pětasedmadesát. „Poprvé se setkání uskutečnilo v roce 1972. S určitou pravidelností jsme ale začali svolávat seniory až v roce 1998,“ připomněl starosta Javorníka Jan Hozák.

Stejně jako v jiných letech tak i letos byl připravený program, ve kterém se vystřídaly všechny aktivní složky v obci. Nechyběly samozřejmě ani děti. O hudbu a zpěv se postaral osvědčený muzikant a zpěvák Pavel Šťáhel. Po celé odpoledne až do večera bylo na stolech připraveno bohaté občerstvení.

Mezi muži byl nejstarším účastníkem Tomáš Lipár (86) a mezi ženami pak stejně stará Anna Kománková. „Nemáme tu jen lidi z Javorníka, ale také z Velké, z části Lán a od Kovodělu, o kterých se dá říct, že patří církevně k nám. My jich považujeme za své a oni se zase cítí být polovičními Javorničany,“ upozornil s úsměvem starosta Jan Hozák. „Setkání je dobré a veselé. Mladí

Exstarosta Martin Kružica to na parketě pěkně vytácel a jen tak potvrdil skvělou nákladu setkání.

se na trdlovačce, zábavě sejdou vždycky. S námi staršími je něco podobného hodně složité. Je to tady tradice, která stmeluje lidi dohromady, a i když se jim nechce, něco je bolí, tak přece jen jdou, protože se tam potkají, poklábosí a zažijí přitom ještě

srandu,“ uvedl javornický rodák Jarmil Adamec (79) z Rohatce. O podobném setkávání seniorů uvažují už několik let i v sousední Velké nad Veličkou, ale zatím se akce z technických důvodů nedaří. „Menší obec si takovou věc může dovolit uspořádat.

U nás bychom to museli udělat minimálně natříkrát. Přesto zastupitele k tomuto kroku přesvědčují,“ podotknul ke chvále-

Nejstarší účastníci společenského setkání v Javorníku se nechali zvěčnit s krojovanými děvčaty z místního pěveckého sboru a starostou Janem Hozákem

K dobré pohodě významně přispěl známý hudebník a bývalý dlouholetý ředitel Základní školy v Nové Lhotě Pavel Šťáhel.

hodnému počtu Javorničanů starosta Velké nad Veličkou Jiří Pšurný. V současnosti žije v Javorníku 732 obyvatel. Čtyřiatřicet je přitom ve věku nad osmdesát let.

Text a foto: Antonín Vrba

Fotozprávy, jak je zaznamenal Radek Bartoníček

O řediteli Základní školy ve Velké nad Veličkou Františku Frýdeckém jste si mohli přečíst v našem časopisu minulý rok, kdy přišel do Velké jako nový ředitel. Nyní jsme ho potkali v tělocvičně na Velké laťce, což je svým způsobem výjimečná akce, kterou dnes už moc často někde nevidíte. Do Velké přijeli například žáci z Uherského Ostrohu, Veselí nad Moravou i Strážnice, atmosféra byla výborná, hrála muzika, spousta děcek „přelétávala“ latku, ale my jsme se nejdříve pana ředitele zeptali, jak se ve Velké po těch několika měsících cítí, zda a jak je se svým příchodem do Velké spokojen.

„Úsměv ve tváři mi stále zůstává, chuť do práce také, podařilo se nám zapojit do dvou projektů Evropské unie, částky jsou v milionech korun, a započali jsme také rekonstrukci šaten, rušíme staré drátěné boxy a nahrazujeme je novými bezpečnostními šatními skříňkami. Snažíme se, pokračujeme v dobrých věcech, které se tady v minulosti podařily,“ pochvaloval si ředitel školy. A protože loni mluvil také o svém přání, aby děti víc sportovaly, zeptali jsme se, jak se mu daří toto.

„Věřím, že děti budou sportovat ještě více, než sportují, zejména když máme krásnou sportovní halu a chtěli bychom nějakým způsobem opravit atletickou dráhu a její okolí. Otevřeli jsme například nové sportovní kroužky, podařilo se nám ve spolupráci s panem Špacírem otevřít kroužek atletiky, kde začínáme od nejmenších nadějí. Nově jsme otevřeli kroužek florbalu dívek, které dosáhly velkého úspěchu, získaly třetí místo na krajském poháru v Pohořelicích. S dětmi jsme se účastnili dvaceti pěti soutěží, i v tomto jsem tedy optimista,“ řekl František Frýdecký.

Pokud znáte velmi bouřlivou atmosféru třeba z kotle fotbalových fanoušků 1. FC Slovácko, nic to není proti atmosféře, kterou jste mohli zažít v minulých týdnech na soutěži Rubikon v některých základních školách našeho regionu. Osobně jsem se byl podívat v Ostrožské Nové Vsi, kde žáci vytvořili v bývalém kině fantastickou atmosféru, na které měla velkou zásluhu i skvělá moderátorka, paní učitelka Markéta Frantová. Novoveštanům se hodně dařilo i v okresním finále v Hluku, kde opět bylo pořádně rušno, zvláště když se tady utkalo několik škol z různých míst okresu – organizaci hluckého okresního kola výborně připravil místní dům dětí a mládeže. Skupinka žáků z Ostrožské Nové Vsi nakonec získala parádní druhé místo, třetí skončili Hlučané. Do krajského finále postoupili žáci z Velehradu. Rubikon je projekt, který běží v několika krajích, jeho organizátoři tvrdí, že jejich cílem je, aby děti velmi zvažovaly rizika, která je v životě čekají, a rovněž aby nesázely do 18 let svého věku. Samotné soutěže přinášejí dětem velké vzrušení, zábavu a také mnoho nových informací, přesto

se mi zdá, že určitým způsobem děti navádějí i k budoucímu sázení. Tomu nasvědčuje i to, že soutěž financují tři firmy, které se věnují loteriím a sázkám.

Bumbác. Tak to je název loutkového divadla dětí z Hluku, které se scházejí se svou paní vedoucí Hankou Jackivovou od podzimu loňského roku. Hanka vede na škole kromě jiného dramatický kroužek, jehož starší členové tvoří právě i Bumbác. Kromě toho připravují klasické divadelní představení Slovácko sa nesúdí, zatímco mladší se chystají zahrát známou pohádku Dlouhý, Široký a Bystrozraký. A jaký je zájem o divadlo v hlucké škole? „Velký, pro divadlo nemá každý talent, ale my výběr nijak neomezujeme,“ odpověděla paní učitelka. Mimochodem, děti hrály s nádhernými starými loutkami.

Bylo to úplně poslední veřejné promítání filmu v Uherském Ostrohu. I když – kdo ví, co nám nebo našim potomkům budoucnost přinese, třeba se ještě někdy filmy promítat budou a lidé na ně přijdou. Každopádně, do Ostrohu jich přišlo na poslední představení překvapivě mnoho, sál byl téměř plný! Svůj vliv jistě mělo to, že se promítal film, točený mimo jiné v Uherském Ostrohu, hodně diváků jistě přišlo i z určité nostalgie. Mnozí tady viděli v době svého mládí desítky filmů. Nezájem o promítání i špatný stav budovy nakonec stály za rozhodnutím radnice budovu kina prodat, škoda, že se na její opravu nenašly peníze v rámci některého dotovaného programu. Novým majitelem budovy je pan Bláha, který ji opraví a udělá tady místo pro svou firmu, která se zabývá oplétáním demižonů. Pan Bláha získal budovu v napínavém souboji, on a ještě jeden zájemce měli přinést

na zasedání zastupitelstva obálku s takovou částkou peněz, kterou jsou ochotni za budovu dát. Pan Bláha dal nakonec o malinko víc než druhý zájemce. Když se obálka na zastupitelstvu rozlepila, dozvěděli jsme se, že pan Bláha nabídl 1,6 milionu korun.

Tak tato dívka je Michaela Beníčková, a kromě toho, že je fotografkou, má také ráda filmy a hlucké kino. Proto také přišla s nápadem na vznik filmového klubu v Hluku, který měl své ustavující setkání přesně v den, kdy paradoxně nedaleké kino v Uherském Ostrohu naposledy v historii promítalo. To hlucké naštěstí ještě stále stojí a promítá a právě v něm se také příznivci filmového klubu sešli. Ani kino v Hluku ale nemá vyhráno, bude velmi záležet na zájmu místních o kino, důležité budou i nápady, jak udržovat v kině co nejvíce život. „V minulosti v Hluku takový klub byl a byli bychom rádi, kdyby se nám ho podařilo obnovit,“ řekla Míša na prvním setkání s tím, že jí pomáhá ještě Radek Salanci, Jana Gálová a pan Kupec, což je legendární hlucký promítač filmů, který velmi poctivě pečuje o hlucké kino desítky let. „Chceme udělat něco pro záchranu kina, asi jste tady všichni proto, že máte kino rádi stejně jako já,“ pokračovala na prvním setkání Míša. Pokud byste měli o členství v klubu a filmy zájem, bylo by to skvělé, veškeré aktuální informace najdete vždy na internetových stránkách filmak.kronikahluk.cz, které zřídila hlucká knihovnice a kronikářka paní Marie Plačková. Neváhejte a do klubu se přihlaste, sledování filmů na velkém plátně v pěkném prostředí kina, které v Hluku najdete, stojí za to!

Podívejte se především na dívku, která stojí na této fotce vpravo. Je to Lucka Rybníkářová z Hluku a fotka vznikla po skončení soutěže Zazpívej, slavičku, tedy soutěže o nejlepší dětské zpěváky lidových písní Uherskohradištska a Uherskobrodsko. Lucka vyhrála společně s Gabrielou Krchňákovou v kategorii sedmých, osmých a devátých tříd. Luce gratulujeme a držíme jí palce, aby se jí v jejím zpívání i hraní dařilo i nadále – někteří možná víte, že hraje na cimbál a chodí do ZUŠ v Uherském Ostrohu. Pro zajímavost ještě dodáváme jména dalších oceněných tady na fotce: Zleva - Marek Kuruc z Nivnice, Marek Pavlica ze Starého Města, Gábina Krchňáčková z Nivnice, Kateřinka Šmídová z Uherského Brodu, Matyáš Ondrůšek z Kunovic a Lukáš Balajka ze Starého Města. Mimochodem, na stránkách www.SlovackoDNES.cz si můžete poslechnout zpěv všech 27 dětí, které postoupily do okresního finále.

Mladý houslista na snímku je Jenda Pavelka z Blatnice pod Sv. Antonínkem, a takto nafočený byl na zámku v Uherském Ostrohu při Jarním koncertu místní základní umělecké školy. Jak upozornil ředitel ZUŠ František Říha, Jenda letos vyhrál okresní kolo soutěže houslistů. Podobně chválil také Aničku Pospíšilovou, která vyhrála okresní kolo ve hře na kytaru, Magdalenu Chabičovou, vítězku okresního kola

houslistek, a Míšu Křápkovou, která ve starších dívkách získala svou hrou na housle druhé místo. „Podala bravurní výkon,“ podotkl ředitel a děkoval všem, kteří děti připravují, i rodičům, kteří děti podporují. „Těší nás, že jste dali přednost umění vašich dětí před motýčkou na zahrádce, ta určitě počká,“ vítal František Říha všechny na koncertě a úspěšným svěřencům rozdával čokoládu.

Devět žen se postavilo vedle sebe při vernisáži velikonoční výstavy na zámku v Uherském Ostrohu. Jak přiznala vedoucí odboru kultury na radnici paní Ivana Ilíková, byla to výstava, připravená na poslední chvíli. Na zámku měl totiž vystavovat jeden zajímavý řezbář, který ale bohužel onemocněl. „Honem jsem vybírala námět na duben, a jaký jiný námět než velikonoční. První jméno, které mě napadlo, byla paní Štachová, se kterou je úžasná spolupráce. Oslovili jsme proto ji a také další ženy nejen z Uherského Ostrohu, ale také z Ostrožské Nové Vsi, Míkovice a Popovic,“ povídala paní Ilíková a vystavené práce si velmi pochvalovala. „Je to nádherná výstava,“ svěřila se na vernisáži, při které hrála CM Ohnica z Uherského Hradiště.

Tato pěťice dětí je z Ostrožské Nové Vsi, kde dokáží každý rok připravit velmi pěkné školní kolo v recitaci. Jídelna se tady vždy zaplní mnoha a mnoha dětmi, z nichž si mnozí připraví básničku. Na fotce vidíte nejstarší soutěžící, nejspěšnější z nich byl ten uprostřed Hynek Helmich, který vyhrál svou kategorii, a také hlasování všech dětí. I ostatní děti na této fotce ale byly mezi nejlepšími. Na konci soutěže děkovala ředitelka školy Mgr. Alena Horáková paní učitelce Mgr. Pavle Páčové za zorganizování školního kola, všem učitelkám, které děti připravovaly, a také těm maminkám a tatínkům, kteří s dětmi doma trénovali. „Byly tady výborné výkony, některé až skoro profesionální,“ pravila paní ředitelka a děkovala všem soutěžícím dětem. „Není jednoduché předstoupit před tak velkou skupinu lidí a něco přednést,“ dodala.

Na této fotce právě vcházejí manželé Lekešovi na památkové domky v Hluku, kde je za chvíli čeká velká sláva. Společně totiž připravili knihu Jak se dříve žilo a co se jedlo v Hluku aneb opomíjená jídla a zvyky. Památkové domky budou plné lidí, kteří budou odcházet velmi spokojeni s celým programem, který je tady čekal.

Ze Strání přijela oblíbená zpěvačka Vlasta Grycová, ze Strážnice Miroslav Můčka, pro tyto chvíle primáš CM Babica, a další účinkující už byli domácí. Počínaje moderátorkou Míšou Hrdinovou přes děti ze Žarůžku, Klebetnice, mužský sbor až po řadu dalších lidí, kteří se na příjemné velikonočním nedělním odpoledni podíleli – jen připravit tolik jídla, kolik bylo zdarma na domácích k dispozici, musela být pořádná fuška!

V hlavní roli ovšem byla samotná kniha, kniha přitažlivá, užitečná i poučná, prodávalo se jí hodně a počítám, že Hlučané budou muset udělat její dotisk. V knize je plno receptů jídel, která se vařila především v minulosti, jídel často jednoduchých, vydatných, oblíbených a třeba i skromných. Ovšem pozor – knižka je také návratem do světa tradic a zvyků našich předků, je jakousi návštěvou do jejich života, který byl mnohdy naplněný vírou a skromností.

Text a 12x foto: Radek Bartoniček, autor www.slovackodnes.cz

Kuželovskou školu navštívili rumunští vojáci

Se zajímavým nápadem přišli v Základní škole Kuželov. V den osvobození obce (14. 4.) sem zamířili muži v historických uniformách rumunské armády. Rumuni totiž Kuželov i Hrubou Vrbku osvobodili, a tím zde byla ukončena druhá světová válka.

„Za všechno může pan Jan Halíček z Hrubé Vrbky, který přišel s nápadem uspořádat výstavu svých nálezů. Zároveň také pozval členy z Klubu vojenské historie 43. pěšího pluku Brno,“ informoval ředitel školy Martin Dosoudil.

„Všechny vystavené exponáty jsem našel tady v okolí. Bedny od minometů mně ale třeba daroval kamarád z Vrbovic. Některé věci půjčili také kamarádi Jakub Koryčanský z Hroznové Lhoty a Vojtěch Bača ze Strážnice. Stále se tady dají nalézt pozůstatky z konce druhé světové války. Hledáme je společně pomocí detektoru kovů. Pomáhá nám také Jaroslav Lašo,“ prozradil iniciátor akce Jan Halíček.

Ve spolupráci se členy klubu vojenské historie 43. pěšího pluku Brno a historikem Miroslavem Hudečkem připravil skutečně více než zajímavý program. Nejříve se ke slovu dostal Miroslav Hudeček, který dětem ve stručnosti připomněl základní fakta z osvobozování Kuželova a Hrubé Vrbky. Tento muž koncem loňského roku vydal unikátní knihu s názvem Špižůrek času. Podrobně v ní popisuje osvobození jednotlivých obcí hodonínského okresu.

Kromě průvodního slova byl pro děti připravený také krátký

Rumunští vojáci z historického pluku děti seznámili s výbavou rumunských vojáků

filmový dokument o osvobození. Nejvíce je ale stejně zajímavé vystavené exponáty, mezi nimiž byly například dobové zbraně, výbava vojáka, munice a uniformy. Doslova v obležení se pak na závěr ocitli dva zástupci z brněnského klubu vojenské historie. Oba mladí muži byli nastrojeni do dobových uniforem. „Představujeme vojáky Rumunské královské armády. Já jsem oblečený v letním vzoru uniformy a můj kolega v zimním,“ uvedl Kamil Pecháček ze 43. pěšího pluku Brno. „Dovezli jsme sem

také vzorek standardní výstroje tehdejších vojáků. Část tvoří originály, s nimiž vojáci skutečně bojovali,“ doplnil kolegu Milan Laštůvka.

Oba muži pak upozornili, že jejich členství ve vojenském klubu rozhodně není jen nějaké hraní na vojáky, jak by si někdo mohl myslet. Kromě bojových ukázek z osvobozování různých míst organizují také spoustu výstav, dětské dny, pochody a přednášky. Cílem je, aby děti měly v povědomí, že byla nějaká druhá světová válka. Že to bylo pro náš národ těžké období šesti let, ze kterého nás vysvobodili nějací vojáci.

„Neměli bychom zapomínat, komu vděčíme za svobodu,“ upozornil Milan Laštůvka. „Dobrá mě nedávno šokovala v televizi anketa mezi mladými lidmi, redaktoři se jich ptali, kdy byla druhá světová válka. Jedni si mysleli, že v devatenáctém století a druhí ji zase zasadili do let 1980 a 1985. To je přece strašné. Nikoho nenutíme znát přes-

ná data, ale určité povědomí by snad měl mít celý národ,“ zamýšlel se nahlas Kamil Pecháček. Za druhé světové války zahynulo celkem 750 000 rumunských vojáků. Jen při osvobozování bývalého Československa jich koncem války padlo 66 500.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Mezi vystavenými exponáty byla také uniforma

Mnohé kluky zajímaly hlavně zbraně

Strážci na Antonínku sloužili i přes zákaz komunistů

Ať svítí slunce, je zima, cestu zasypaly závěje sněhu, nebo se z nebe valí provazy vody, přicházejí na Antonínek každý den. O kom je řeč? No přece o tzv. strážcích kaple sv. Antonína na Blatnické hoře.

Jedno mají všichni společné. Jsou to muži v důchodu, kteří žijí v Blatnici, nebo Ostrožské Lhotě. Když byli osloveni, všichni souhlasili s tím, že se uváží na neurčitou dobu, aby na Antonínku pravidelně sloužili. Zdaleka zde jen nevysedávají a nevitají příchozí. Pokud je zapotřebí, přiloží také ruku k dílu. V zimě odhrabávají sněh, a jakmile se rozjaří, můžete je potkat třeba s hráběmi v rukou. Po nepořádných návštěvnících také sbírají odpadky, aby bylo okolo kaple čisto. Pomáhali ale také, když se stavěl venkovní liturgický prostor, při přístavbě skladu i opravách interiéru kostela. Kromě toho prodávají upomínkové předměty, knihy a v době bohoslužeb se proměňují v kostelníky i ministranty.

Poprvé jsem si těchto mužů všimla v roce 2000, kdy jsem o nich napsala reportáž do tehdejšího týdeníku Slovácko, který vycházel na Hodonínsku. Už zemřelý Jiří Trněný tehdy uvedl, že tradice strážců kaple vznikla za druhé světové války na přání rodáka z Ostrožské Lhoty P. Antonína Šuránka. Jeho snem bylo, aby byl v kapli někdo každý den.

Obětaví a věrní strážci z Blatnice i Ostrožské Lhoty sem přicházeli přes zákaz komunistů i v době totality. Oficiálně starou tradici strážců obnovil v roce 1986 tehdejší správce blatnické farnosti, pod níž Antonínek spadá, salesiánský kněz P. Jan Komárek. Sestava strážců se ale za tu dobu kompletně vyměnila. Někteří zemřeli, jiní už na kopci nemohou sloužit kvůli zdraví. Určitě tedy nastal vhodný čas, abychom těmto dobrovolníkům, kteří na Antonínku slouží zcela zdarma a svou službou získávají „pouze“ pomyslné schodky do nebe, položili pár otázek a představili je.

ANKETA ANKETA ANKETA ANKETA ANKETA ANKETA ANKETA ANKETA ANKETA ANKETA ANKETA ANKETA

1. Proč jste souhlasil, abyste se stal strážcem kaple na Antonínku?
2. Jak dlouho zde sloužíte?
3. Kdy býváte na Antonínku nejraději?

Miroslav Bachan (70), Blatnice pod Svatým Antonínkem

1. Někdo to dělat musí a doba důchodu je k tomu tím nejvhodnějším časem. Na Antonínek jsem ale chodil od útlého dětství. Pocházím z Ostrožské Lhoty, takže to ani jinak nešlo... Pamatuji, že jako školáci jsme tady sadili třešně.

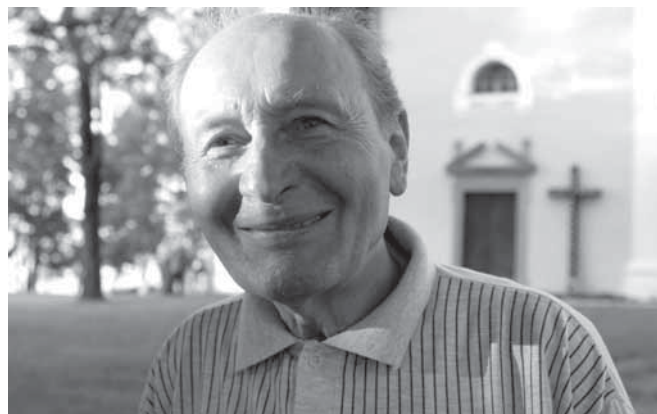
2. Jsem nástupce po panu Trněném, který zemřel v říjnu roku 2002. Od té doby tady tedy jsem.

3. Nejvíce se mně tu líbí přes poledne a po obědě, kdy přichází

hodně lidí. Dopoledne tady nebývá téměř nikdo. Když je živo, tak je hned veseleji. V zimě někdy bývá i dlouhá chvíle. To pak čtu, protože mám rozečtených hodně knížek.

František Vyskočil (75), Blatnice pod Svatým Antonínkem

1. Oslovil mě tehdejší strážce Štěpán Vašíček, když jsme šli jednou z kostela. Zeptal se mne, co bych tomu řekl, kdybych začal na Antonínku sloužit. Bez rozmyšlení jsem vyhrkl: „Proč ne?“ Když jsem to pak řekl doma manželce, tak moc mé nadšení nesdílela. Dcera Libka mne ale podpořila. Řekla, že je to to nejlepší, co mohu udělat. A tak jsem začal. Rozhodně svého rozhodnutí nelituji.

2. To si pamatuji naprosto přesně. Sloužit jsem zde začal 9. února 2002, takže už jsem letos v únoru začal desátý rok.
3. Je to pro mne velká duchovní síla. Zvláštním způsobem zde působí milost Boží. Není to jen můj názor. Už mně to řeklo víc lidí, kteří sem přicházejí. Nejraději tady jsem, když přichází hodně lidí. Rok od roku získávají velkou oblibu poutě z různých farností, což je moc dobře. Zemřelí P. Mirek Bachan i P. Antonín Dominik usilovali o to, aby toto poutní místo žilo, bylo zviditelněné, což se v poslední době děje.

Josef Chabiča (72), Blatnice pod Svatým Antonínkem

1. S bývalými strážci panem Josefem Bogárem a Slavomírem Budařem jsem byl už dávno domluvený, že jakmile někdo z nich nebude moct, nastoupím za ně. Brigád před poutěmi jsem se samozřejmě účastnil pravidelně už mnohem dříve.
2. Na Antonínku sloužím od roku 2004.
3. Myslím si, že na stará kolena člověk potřebuje alespoň jeden den v týdnu k zastavení. Jít do ústraní a připravovat se na svůj čas odchodu. Nejraději mám zimu za špatného počasí. Nikdo mě nevyrušuje a já si můžu v klidu studovat knihy, kterých je tu více než dost. To v červnu a červenci je takový provoz, že je problém se pomodlit, neřku-li něco ještě studovat.

Václav Válek (81)

1. Mě to baví. Však je tady krásně, a když je člověk v důchodě, tak je zapotřebí i nějaká duchovní nadstavba.
2. To už je dost dlouho, přesně si asi nevzpomenu. Odhaduju, že patnáct let.
3. Nejraději mám prázdniny, kdy přichází nejvíce lidí. Přijíždějí sem rodáci i z Ameriky, Austrálie a Kanady. Mnozí se sem vrací po třiceti i padesáti letech. Jsou to s nimi silná setkání.

Jan Říha (64)

1. Trošku jsem se i rozmýšlel. Teď ale děkuju Pánu Bohu, že jsem na to kývl, kde je lepší než tady? Zde si člověk uvědomí, jak stvořitel udělal svět krásný. Na Antonínku zapomenete na to špatné a myslíte jen na dobré věci.
2. Začal jsem teprve vloni na podzim. Nejdříve jsem sice dělal náhradníka, když bylo zapotřebí. Potom ale kvůli nemoci skončil pan Vašíček, tak jsem ho zastoupil.
3. Mám to tady rád pořád. Jsem tu ještě příliš krátce, abych se těšil na zimu, nebo léto. Je pravda, že nemám moc rád mumraj a jsem spíše pro klid, kdy se můžu i pomodlit.

Josef Polehňa (68)

1. Mám toto místo moc rád. Další důvod byl, že jsem takový zvědavý a všetečný a tady se toho hodně dozvím, jak přicházejí různí lidé.
2. Přesně to nevím, protože jsem si to nezapsal. Deset let ale minimálně.
3. Jsem tady rád pořád. Sbírám autogramy a spoustu jsem jich získal právě zde. Třeba od muzikantů Spirituál kvintetu, Marka Ebena i všech českých a moravských biskupů včetně kardinála Vlka. Potkám zde spoustu zajímavých lidí, které bych jinde nepotkal. Povykládám si s nimi o všem možném.

Antonín Dobřecký (67)

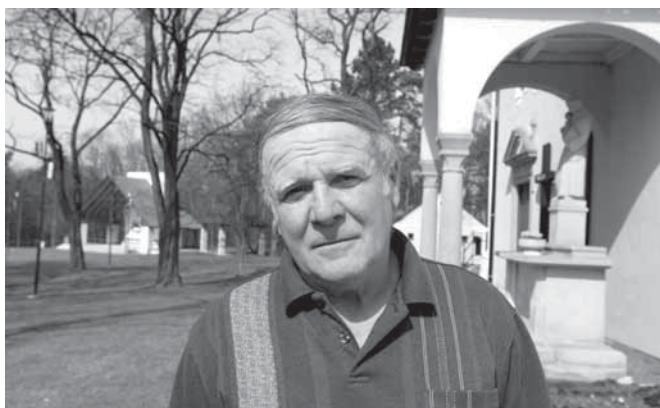
1. Vzal jsem si za manželku dceru Jana Pospíšila, který byl na Antonínku v sedmdesátých letech kostelníkem. Chodíval jsem mu sem pomáhat, takže když pak bylo zapotřebí, vyplynulo to automaticky, že jsem tady začal v duchodu sloužit.

2. To vám řeknu přesně, mám to tady v peněžence napsané. Bylo to 18. 8. 2006.

3. Tady je pěkně pořád. Člověk zde může prožít každý volný den. Pokud jsem sám, můžu si užít klidu. Když ale přicházejí lidé, tak je to zase veselejší. Můžu je potěšit v jejich trápení a třeba také nabídnout pro povzbuzení nějakou knihu, kterých je tu dost.

Antonín Lopata (63)

1. Mě se ani nikdo neptal, jestli to chci dělat. Mach dal mé manželce klíče od kaple se vzkazem, že když to nebudu chtít dělat, tak je mám vrátit (smích). Rozhodně nelituji. Jsem tady jen jednou za tři týdny, a tak si aspoň odpočinu.

2. V létě to bude dva roky.

3. Já jsem tady rád pořád. Jinak mám radši, když je tu více lidí, že s nimi mohu prohodit nějaké slovo.

V sezoně, což je od dubna do listopadu, bývají strážci v kapli od desíti do sedmnácti hodin. Všichni se ale shodli, že se kolikrát stane a zdrží se až do večera. „Pokud přijede v pět odpoledne zájezd a chtějí se v kapli v klidu pomodlit, tak je přece nevyhodíme kvůli tomu, že nám padla,“ tvrdí za všechny Josef Chabiča. V případě zájmu se všichni muži často stanou průvodci. Nejen o kapli a poutním místě, ale i o širokém okolí dokážou zájemcům poutavě vyprávět. Každé pondělí mívá službu Václav Válek. Úterky, soboty a neděle se průběžně střídají Miroslav Bachan, Jan Říha a František Vyskočil. Údajně kvůli tomu, aby někdo nesloužil pouze soboty a neděle. Ve středu na Antonínku potkáte Josefa Chabiču a ve čtvrtek Josefa Polehňu. V pátek se ve službě střídají Lhoťané Antonín Dobřecký, Antonín Lopata a Josef Mach.

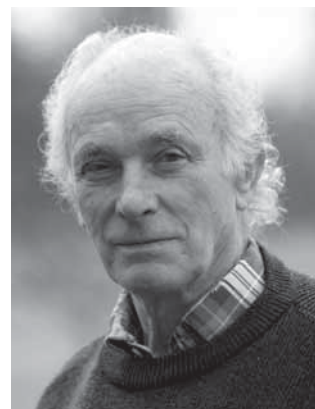
Josef Mach (76)

1. Oslovil mě tehdy Staňa Budař. Jeho tatínek tady sloužil dlouhé roky. Když jsem začínal, měl jsem ještě mnoho jiných aktivit. Do

služby jsem šel proto pod podmínkou, že se nás bude v jeden den více střídat, abych tam nebyl uvázaný každý týden. To je také důvod, proč se my tři Lhoťané v pátek střídáme.

2. Nevím přesně, ale bude to už víc než deset let.

3. Jak kdy. Když tam nejsou lidé, tak si odpočinu. Pokud ale přijdou, tak se zase může člověk něco dozvědět a pěkně si povykládat. Všechno je tedy dobré.

Kalendář poutí

1.5.2011	10:30	BIŘMOVÁNÍ VE FARNOSTI BLATNICE	Mons. Josef Hrdlička, pomocný biskup olomoucký
3.5.2011	15:00	KNĚŽSKÁ KRUCIÁTA	Kněží kruciáty
8.5.2011	15:00	Pouť farnosti Veselí nad Moravou	P. Václav Vrba, farář Veselí nad Moravou
15.5.2011	15:00	Pouť farnosti LIPOV, LOUKA	P. Petr Wnuk, farář Lipov
22.5.2011	15:00	Modlitba hodin a mše svatá	P. Josef Jelínek, farář Vnorovy
29.5.2011	15:00	Modlitba hodin a mše svatá	P. Petr Wnuk, farář Lipov
5.6.2011	10:30	Pouť Matice svatoantonínské	P. Lukasz Karpinski, SchP, farář Strážnice
7.6.2011	15:00	KNĚŽSKÁ KRUCIÁTA	Kněží kruciáty
12.6.2011	15:00	Modlitba hodin a mše svatá KONCERT	P. Vladimír Tethal, Ostrožská Nová Ves
13.6.2011	17:00	Domácí pouť ke cti svatého Antonína	Mons. Pavel Posád biskup českobudějovický
19.6.2011	08:00	před hlavní poutí	P. Jan Szkandera, spirituál kněžského semináře
19.6.2011	09:00	před hlavní poutí	P. Miroslav Reif, farář Ostrožská Lhota
19.6.2011	10:30	Hlavní pouť ke cti svatého Antonína	P. Vojtěch Kodet, O.Carm., ThD.
26.6.2011	15:00	Pouť farnosti NIVNICE a KORYTNÁ	P. Petr Martinka, farář Nivnice, Korytná
3.7.2011	09:00	před poutí svatých Petra a Pavla	P. Miroslav Reif, farář Ostrožská Lhota
3.7.2011	10:30	Pouť svatých Petra a Pavla	P. Jan Turko, děkan Uherské Hradiště
5.7.2011	15:00	KNĚŽSKÁ KRUCIÁTA	Kněží kruciáty
10.7.2011	15:00	Pouť farnosti O. N. Ves	P. Josef Kuchař, farář O. N. Ves
17.7.2011	15:00	Pouť nemocných a pomazání	P. Zdeněk Stodůlka, farář Blatnice pod Sv. Ant.
24.7.2011	15:00	Pouť farnosti Uherské Hradiště	P. Jan Turko, děkan Uherské Hradiště
31.7.2011	15:00	Pouť f. POLEŠOVICE, NEDAKONICE, DOLNÍ NĚMČÍ a Horní NĚmčí	P. Petr Souček, P. Josef Rýznar, P. Petr Hofírek
2.8.2011	15:00	KNĚŽSKÁ KRUCIÁTA	Kněží kruciáty
7.8.2011	15:00	Pouť farností VELKÁ n/Vel., Kuželov a Kněždub	P. Jan Jašek, farář Velká n/Vel. A P. Miroslav Bambuch, Kněždub
14.8.2011	15:00	Pouť farnosti Vlčnov	P. Ladislav Kunc, farář Vlčnov
21.8.2011	15:00		P. Miroslav Reif, farář Ostrožská Lhota
28.8.2011	09:00	před poutí děkovnou	P. Miroslav Reif, farář Ostrožská Lhota
28.8.2011	10:30	Děkovná pouť - dožínková	Mons. Jan Graubner, metropolita moravský
4.9.2011	15:00		P. Josef Kuchař, farář O. N. Ves
6.9.2011	15:00	KNĚŽSKÁ KRUCIÁTA	Kněží kruciáty
11.9.2011	15:00	Pouť farností Strážnice, Petrov, Radějov	P. Lukasz Karpinski, SchP, farář Strážnice
18.9.2011	15:00	Pouť farnosti Hroznová Lhota	P. Jan Žaluda, SDB, farář Hroznová Lhota
25.9.2011	15:00	Pouť farnosti Sudoměřice	P. Jerzy Szwarc, SchP, farář Sudoměřice
2.10.2011	15:00	Pouť farnosti Vnorovy	P. Josef Jelínek, farář Vnorovy
4.10.2011	15:00	KNĚŽSKÁ KRUCIÁTA	Kněží kruciáty
9.10.2011	15:00		P. Miroslav Reif, farář Ostrožská Lhota
16.10.2011	15:00		kaplan Veselí nad Moravou
23.10.2011	15:00		P. Josef Kuchař, farář O. N. Ves
29.10.2011	16:00	Dušičková pouť a křížová cesta	P. Michal Špaček, farář Ždánice
1.11.2011	15:00	KNĚŽSKÁ KRUCIÁTA	Kněží kruciáty
6.11.2011	15:00		P. Vlav Vrba, farář Veselí nad Moravou
4.12.2011	15:00		P. Josef Kuchař, farář O. N. Ves
6.12.2011	15:00	KNĚŽSKÁ KRUCIÁTA	Kněží kruciáty
31.12.2011	23:59	Silvestrovská půlnoční mše svatá	

Kanoisté z Ostrožské Nové Vsi ladili formu v Chorvatsku

Nová sezona se ještě ani pořádně nerozběhla a kanoisté z Ostrožské Nové Vsi už mají za sebou tři významné akce. Poslední březnový týden se pět členů oddílu vypravilo do chorvatské Istrie k břehům Jaderského moře, kde využívali příznivějších klimatických podmínek k tréninku.

Není vůbec pravidlem, aby se před sezonou kanoisté vypravili na více než týdenní zahraniční soustředění. Letošní rok byl po mnoha letech v tomto směru výjimečný. Vedoucí minivýpravy a trenér v jedné osobě Vít Pjajčík to potvrzuje.

„Já už si ani nevzpomínám, kdy jsme tam byli naposledy, ale určitě už to nějakých pár let bude. Všechno záleží na tom, v jakém věku máme zrovna závodníky. Celkem tam bylo asi třicet kanoistů z celé republiky,“ přibližuje jarní kemp a chváli ubytování i podmínky k tréninku. „Bydleli jsme ve čtyřhvězdičkovém hotelu, což se málokomu podaří, aby byl ubytovaný v takovém luxusu. V té době bylo v Chorvatsku o něco tepleji než u nás, a dalo se tam poměrně slušně trénovat. Jezdili jsme na řece a na moři, ale na moři jsme byli jenom jednou. Natrénováni jsme, co jsme měli v plánu, proto jsme za teplejším počasím také jeli,“ uvedl Pjajčík. Pár dní po návratu od Jaderského moře už měl bývalý juniorský reprezentant a manažer kanoistů úplně jiné starosti. První sobotu v dubnu vyměnili vodáci vesla a lodě za parket haly v Ostrožské Nové Vsi. Na svém tradičním Vodáckém plesu, který zorganizovali o týden později než v uplynulém roce, ale čekal Vít Pjajčík daleko větší účast.

„O ples nebyl až takový zájem. Těžko říct, proč lidi nepřišli. Naším posláním je sportovní činnost. Ples děláme proto, abychom si na to vydělali. Celá akce sice nebyla prodělečná, ale vzhledem k našemu vynaloženému úsilí, jsme čekali od plesu víc. Uvidíme, jestli budeme

v jeho pořádání pokračovat i příští rok,“ neskrýval rozladění Pjajčík.

Náladu za malou účast na plesu mu částečně spravila účast šestašedesáti borců na 34. ročníku Novovského přespoláku, který oddíl pravidelně pořádá začátkem dubna. Dopoledne se na Kunovské tabuli pádlovalo a odpoledne se kanoisté postavili na start přespolního běhu. „Větší účast než v uplynulém roce byla i díky tomu, že trenér mladých fotbalistů a hokejistů z Uherského Ostrohu Radek Větršíšek přivezl na závod svoje svěřence. Po letech jsme měli mezinárodní obsazení, přijeli kanoisté z polských Tych. Pro mě je

Kanoisté se na sezonu připravovali u Jaderského moře. Na snímku trenér Vít Pjajčík, Jakub Mlčoch, Filip Nikl, Kateřina Pjajčíková, Karla Zalubilová. Foto: Vilma Nedbalová

smutné, že Poláci, kteří to k nám mají téměř tři sta kilometrů, přijedou a kluby z blízkého okolí nejsou schopni přijet,“ povzdechl si Pjajčík.

O připravenosti svých svěřenců na začátek nové sezony nechtěl zkušený trenér příliš mluvit.

Podle jeho mínění je důležité,

aby se ke sportu přitáhlo co nejvíce mládeže. „Chceme, aby kanoistiku dělaly v co největším počtu. To není sport na jednu sezonu. Je důležité, aby se mládež tomuto sportu věnovala dlouhodobě,“ řekl na závěr Vít Pjajčík.

Stanislav Dufka

Novočeský přespolák se vydal

Václav Zelený masíroval i fotbalové reprezentanty

Není je téměř vidět, není je ani příliš slyšet, ale jsou jedni z nejdůležitějších u všech kolektivních sportů. Žádný sportovec na vrcholové úrovni si bez jejich práce nedovede představit přípravu na svůj zápas. Jsou to maséři, kteří jsou téměř vždycky ve stínu slavných hráčů, trenérů a dokonce i náhradníků.

Jedním z nich je i rodák z Ostrožské Lhoty Václav Zelený, který dvanáctým rokem pracuje pro fotbalové Slovácko. „Už když jsem hrával fotbal na okresní úrovni, tušil jsem, že to do ligy asi nedotáhnu. Fotbal mě ale hrozně bavil a chtěl jsem u něho zůstat i po skončení kariéry,“ vzpomíná osmačtyřicetiletý urostlý chlapík.

S masérstvím začal v devadesátém roce, těsně po sametové revoluci. Přihlásil se do Prahy na třítydenní intenzivní kurz. Krátce nato dostal živnostenský list. „Pamatuji si, že jsem začal masírovat u áčka fotbalistů v Ostrožské Nové Vsi, kde jsem v té době bydlel. Na doporučení kolegy z práce jsem se dostal do hotelu Synot ve Starém Městě a v roce 2000 jsem dostal nabídku na práci u prvoligového dorostu,“ vzpomíná.

Krátce nato oslovil Václava Zeleného Ladislav Minář, tehdejší sportovní ředitel Synotu, muž, který stál za sloučením rivalských klubů z Uherského Hradiště a Starého Města v ambiciózní FC Synot. Václav dostal nabídku na profesionální práci u ligového mužstva. Nabídku, která nepřichází každý den, ale také nabídku, která se mu zdála jako nejistá. „Šel bych rád, ale měli podmínku, že to budu dělat na plný úvazek. To jsem brzdil, nakonec jsme se domluvili na práci u dorostu. Jestli mě to dneska nemrzí? Ne, v té době jsem už dělal u státní správy na sociálce. Cítím tam jakousi větší jistotu. U ligového mužstva se může změnit celý realizační tým během pár dní,“ míní muž, který se stará o svaly mladých fotbalistů.

Pod rukama mu prošlo několik ročníků dorostenců. Když před ním vzpomenete jméno známého hráče, tak okamžitě vychrlí rok jeho narození. Jeho úkolem je svaly fotbalistů v zimě zahřát a v létě ochladit. Připravuje pití na zápasy, stahuje kotníky fotbalistů speci-

v evropské kvalifikaci „To je pěkná vzpomínka. Do dorostu tehdy přišel Michal Kadlec. Hráli jsme ve Zlíně a já byl u kluků asi tři dny. On byl také nováček a ze všeho byl takový vyjukaný,“ vzpomíná Václav na současného reprezentanta. Nejenom mladý Kadlec, ale

dé Boleslavi. Někteří kluci se na masáži pěkně rozpovídají. Řeknou mně téměř všechno, takže vím i to, co se trenéři nikdy nedozví. Jsem taková jejich vrba,“ tvrdí.

Práce u fotbalu ho baví. Říká, že s kluky prožívá radosti z vítězství a smutní po nevydařených zápasech. Není žádná výjimka, že se mu bývalí odchovanci akademie Slovácka ozývají i po několika letech. „Občas zavolá Ondra Kúdela, sem tam něco napíše třeba Marek Střeštík, který hraje v Brně a spoustu kluků potkávám také na fotbale na Slovácku.“

U masáží je téměř dvacet let a jedenáctý rok jezdí s mladými reprezentanty Uherského Hradiště po celé republice. Drtivou většinu měsíců v roce má proto o zábavu o víkendech postaráno. „Většinou hrajeme soboty, pokud hrajeme třeba v Teplíčkách, jede se i den předem.

Někdy jezdím i na soustředění, většinou to bývá do Luhačovic, ale byl jsem s nimi i devět dnů na Kypru. Je to spousta času, a hlavně o víkendech, bez podpory a trpělivosti rodiny bych to dělat nemohl,“ přiznává.

U fotbalistů Slovácka dostává za masírování finanční odměnu, ale nesmí počítat hodiny na hřišti, soustředění a při výjezdech po celé republice. „Pokud by se hrálo jenom doma, bylo by to finančně zajímavé, ale když jezdíme ven, tak ve finále ty hodiny nemůžete počítat. Ta práce vás musí prostě bavit,“ tvrdí Václav Zelený, který je zaměstnán na Okresní správě sociálního zabezpečení v Uherském Hradišti.

Text a foto: Stanislav Dufka

Vizitka

Václav Zelený: 8. 8. 1963

Podruhé ženatý, manželka Petra.

Žije v Babicích u Uherského Hradiště. Z prvního manželství dcera Martina (24).

Z druhého manželství dcera Monika (20) a syn Martin (14).

ální páskou. V odborné masérské mluvě se říká, že „tepuje“ kotníky. Vůbec první kotník, který Václav Zelený „zatejpoval“, byl kotník muže, který v uplynulém měsíci vstřelil za národní mužstvo České republiky gól do sítě Lucemburska

všichni odchovanci fotbalové akademie maséra dobře znají. „Z kádru Slovácka, který dneska hraje první ligu, jsem měl pod rukama kapitána Víty Valentu, Vencu Ondřejku, Lukáše Kubáně nebo třeba Ondru Kúdelu, ale ten je dnes v Mla-

01. 07 - 03. 07. 2011

Program XXI. Dolňáckých slavností písní a tanců v Hluku

Čtvrtek 30. 06. 2011

chrám sv. Vavřince

- 18.30 královská mše svatá
19.30 – 23.00 noční prohlídka věže
20.00 koncert Svatopluk, dirigent p. Filip Macek
21.30 košť mešních, košer a pravoslavných vín v pastoračním domě

Pátek 01. 07. 2011

pódium v parku u tvrze

- 16.30 – 18.00 vystoupení dětských souborů Žarůžek, Hluboček, Košuláčci, Příštaličky, Slivečky, Jasenka, Štěpnička
20.00 – 21.15 SLUK s pásmem „Budú hrát“
21.30 – 22.00 mužské pěvecké sbory z Hluku, Ostrožské Lhoty, Boršič u Blatnice, Dolního Němčí, Ostrožské nové Vsi, DE BERKENHOF ZANGERS
22.00 – 3.00 beseda u cimbálu s CM Dolina

památkové domky

- 20.00 – 2.00 beseda u cimbálu s CM Burčáci

kaplička na Babí hoře

- 18.00 polní mše svatá

Sobota 02. 07. 2011

základní škola

- 9.00 – 20.00 výstava obrazů, krojů, výšivek, ornamentu, spolu včelařů a myslivců

školní jídelna

- 9.00 – 22.00 mezinárodní košť vína, CM Višňa

památkové domky

- 9.00 „Malovaný dvůr“ - vše o ornamentu – zahraje Polahoda,
20.00 – 1.00 beseda u cimbálu s CM Babica

chrám sv. Vavřince

- 9.00 – 12.00, 13.00 – 18.00 prohlídka kostela a kostelní věže
výstava fotografií z historie chrámu

stadion TJ

40. Slováký festival dechových hudeb

moderuje Ivana Slabáková

- 14.00 – 19.00 hraje DH Kosenka, DH Místříňanka, DH Boršičanka A. Koníčka, DH Šarovec, DH Stříbrňanka, DH Moravanka,
21.30 zábava - „zazní Gong“

pódium v parku u tvrze

- 15.00 ženský pěvecký sbor Klebetnice, Kmotričky, Vlčnovské budovaly umělkyně, Straňanky
19.30 hlucká svatba
21.30 – 2.00 zábava – hraje DH Stříbrňanka

Neděle 03. 07. 2011

- 7.00 budíček DH Šarovec a DH Kosenka
7.30 slavnostní mše svatá
8.30 Jízda králů - žádání o krále u rodičů (ul. Hlavní č. p. 176)
9.00 žádání o povolení k Jízdě králů u starosty města na tvrzi, jízda městem

základní škola

- 9.00 – 18.00 výstava obrazů, krojů, výšivek, ornamentu, spolu včelařů a myslivců

školní jídelna

- 9.00 – 12.00 mezinárodní košť vína

památkové domky

- 9.00 – 18.00 „Malovaný dvůr“ - vše o ornamentu

pódium v parku u tvrze

- 10.30 „O nejlepšího tanečníka slováckého verbuňku“ – přehlídka nejlepších verbů ze sedmi regionů Slovácka, zatančí vítězové a porotci ze strážnické soutěže, CM Burčáci
19.00 pódium v parku u tvrze – zábava DH Šarovec, DH Kosenka
9.00 výstava historických vozidel u cukrárny
13.00 sraz průvodu na dolním konci
13.30 slavnostní průvod městem

stadion TJ

15.00

HLAVNÍ POŘAD DOLŇÁCKÝCH SLAVNOSTÍ,

vystoupí - FS Dolňácko, FS Kunovjan, FS Cifra, FS Vlčnovjan, FS Straňané, mužský pěvecký sbor Hluk, Klebetnice, CM Babica • křest nové knihy Hluk, dějiny města

Pondělí 04. 07. 2011

pódium v parku u tvrze

- 18.00 Slovácko sa súdí, režie p. Hana Jackivová
20.00 popravky Veselá pětka

*v případě nepříznivého počasí vše na sportovní hale
vstupné 100kč na SLUK a slováký festival dechových hudeb, jinak vstup volný!*

INZERUJTE V ČASOPISE KRAJEM SVATÉHO ANTONÍNKA

Časopis vychází v roce 2011 v těchto měsících: leden, březen, květen, červenec, září, listopad.
Uzávěrka inzerce je 14 dní před termínem vydání.

A Inzerce - CELÁ STRANA 185 x 262 mm	B Inzerce - PŮLSTRANA 185 x 130 mm	C Inzerce ČTVRTSTRANA 91 x 130 mm	E Inzerce PŮLSTRANA 91 x 162 mm
	D Inzerce - ČTVRTSTRANA 185 x 63 mm	F Inzerce ČTVRTSTRANA 91 x 63 mm	

Cena inzerce vč. DPH

Formát	podnikatelé	občané
A	5.000 Kč	2.500 Kč
B	2.500 Kč	1.250 Kč
C	1.250 Kč	625 Kč
D	1.250 Kč	625 Kč
E	2.500 Kč	1.250 Kč
F	625 Kč	313 Kč
jiný rozměr 1cm ²	10,50 Kč	5 Kč
Řádková inzerce	120 Kč	60 Kč

Cena za grafické zpracování inzerátu

Formát A	800 Kč	Formát C	300 Kč	Formát E	500 Kč
Formát B	600 Kč	Formát D	300 Kč	Formát F	250 Kč

Ceny jsou uvedeny bez DPH. V základní ceně je zahrnuta grafická úprava inzerátu z Vámi zaslaných textů a fotografií. Náročnější úprava dle hodinové sazby.

Cena může být upravována dle náročnosti na zpracování.

Podklady k zpracování inzerce zasílejte na
joker@joker-uh.cz, info: 572 55 11 55

Inzeráty v tiskové kvalitě
 zasílejte ve formátu PDF, TIFF, JPG (barevnost CMYK, 300 DPI) na mailovou adresu:
mikroregion@ostrozsko.cz

SLEVY za opakovanou inzerci

POČET OPAKOVÁNÍ / SLEVA	2x	3x	4x a více
	5 %	10 %	15 %

SPECIALIZOVANÁ PRODEJNA

www.hubertus-nabytek.cz
www.hyak-nabytek.cz

NA ZDRAVÉ SPANÍ

Nábytek

NA RYNKU 1493, KUNOVICE
TEL.: 572 501 602

NÁBYTEK Z MATERIÁLŮ:
BOROVICE,
SMRK, BUK, DUB,
LAMINO A.J.

AKCE

na kvalitní ortopedickou matraci
sleva 20%

Při koupi kompletu postel
+ matrace
+ rošt sleva na postel 50%

BUKOVÉ
POSTELE
od 7 900,-

Mimořádné cenové zvýhodnění
bukových postelí

největší výběr ortopedických - zdravotních matrací - příkrývek - polštářů - roštů - postelí

Fotbalový klub v Ostrožské Lhotě a internetový server www.slovackodnes.cz vyhlásily fotosoutěž

V létě to bude rok, co nechal fotbalový výbor ve Lhotě vyrobit vkusné klubové šály. Ve snaze zviditelnit svoji obec vyhlásili fotbalisté zajímavou fotosoutěž s názvem: Vyfoťte se s klubovou šálou Ostrožské Lhoty. „Pokud fandíte lhotskému fotbalu, jste příznivcem klubu, nebo jenom třeba máte rádi svou vesničku, vyfoťte se s klubovou šálou Ostrožské Lhoty! Vyfoťte se na zajímavém, nebo exotickém místě ve světě, nebo v Česku. Potkáte známou osobnost? Vyfoťte se společně s naší klubovou šálou. Vyfoťte se kdekoliv, kde se vám to bude zdát zajímavé a netradiční.

Z jednoho místa pošlete jednu podle vás tu nejzdařilejší fotku. Fotky budeme postupně zveřejňovat na internetových stránkách fotbalu

ve Lhotě, na stránkách bývalých hráčů Ostrožské Lhoty a na webu slovackodnes.cz.” Píše se v pravidlech této soutěže.

Lhoťané věří, že mimo cestování plyšáků po světě, které provozuje cestovní kancelář Tomia Okamury, to dokáží zvládnout i s jejich klubovými šálami.

„Jak je vidět, tento skvělý nápad se ujal a první fotografové nasadili laťku hooódně vysoko. Podle mých informací budou fotky přicházet z celého světa,“ hodnotil první snímky zkušený funkcionář a člen fotbalového výboru ve Lhotě František Štergenich. Lhoťané chtějí nejlepší a nejzajímavější fotky vyhodnotit na Fotbalovém plese začátkem příštího roku.

Stanislav Dufka

Tyto krásné tanečnice kankánu s klubovou šálou v Praze zvěčnil a do soutěže zaslal Miroslav Pavelka.

Foto: Miroslav Pavelka

Děni v přístavišti je možné sledovat z domova

Spolu s již tradičním odemčením plavební sezony na Baťově kanále začíná i ta turistická, která potrvá až do 30. září 2011. V souvislosti s tím se stejně jako každoročně rozšiřuje otevírací doba Informačního centra Přízámčí v Uherském Ostrohu.

V době turistické sezony bude otevřeno každý všední den od 8:30 do 17:00 hod. a také v sobotu a neděli od 10:00 do 16:00 hod. Mezi služby, které se zde celoročně nabízí, patří poskytování informací v oblasti cestovního ruchu, kulturních a společenských akcí, nabídka a prodej propagačních předmětů a zajímavých suvenýrů s podporou regionálních výrobců, průvodcovské služby, kancelářské služby (např. kopírování, tisk, skenování, fax). Zdarma je zde také veřejnosti přístupný internet.

Velmi vítanou službou je ubytování v komfortních apartmánech Přízámčí v Uherském Ostrohu. Nacházejí se nad informačním centrem. Mají plně vybavenou kuchyňku a vlastní sociální zařízení. Od loňské-

ho roku je zde v provozu také půjčovna jízdních kol. Více informací včetně virtuální prohlídky apartmánů zájemci najdou na www.ostrozsko.cz.

Na letošní sezonu je nejen pro turisty připraveno také několik novinek. V prostorách přístaviště byla instalována nová webová kamera, takže děni v přístavišti je možné pohodlně sledovat z domova.

Plavba lodí už pak nemusí připomínat poklidnou projížďku nedotčenou přírodou mimo civilizaci. Přímou v přístavišti v Uherském Ostrohu se nyní mohou výletníci zdarma připojit k internetu pomocí služby wifi free Ostrožsko a vyhledat si tak informace, které na své cestě potřebují. Stejnou službu je možné využít také v prostorách Přízámčí u informačního centra. Zde si také mohou zájemci koupit novou stolní hru „Kocábky na Baťáku“ a připomenout si tak třeba i doma zážitky z plavby po unikátním Baťově kanále.

Adéla Turečková

Kde v Uherském Ostrohu najdete informační centrum nebo příjemné posezení s občerstvením, se můžete dovědět také z nové informační plachty, která vznikla ve spolupráci s Hotelem Morava a nachází se nově v přístavišti v Uherském Ostrohu.

Představujeme další podpořené projekty .

Novinky k projektům Spolupráce .

Pozor - je vyhlášena 6. výzva .

1. venkovská tržnice .

Školy pro venkov .

Členové Místní akční skupiny Hornácko a Ostrožsko.

Rádi bychom vám představili další úspěšně zrealizované projekty z opatření IV.1.2. Realizace místní rozvojové strategie:

TĚLOVÝCHOVNÁ JEDNOTA LOKOMOTIVA:

Středisko volnočasových aktivit mládeže v Uherském Ostrohu

Tradice sokolského cvičení se ve městě Uherský Ostroh datuje už od roku 1898. Samotná myšlenka na stavbu vlastní tělocvičny se zrodila v roce 1908. K tomuto účelu bylo zřízeno Družstvo s úkolem zajistit pozemek pro tuto stavbu. Především z finančních důvodů nedošlo ke stavbě zcela nové budovy, ale ke koupi sladovny od pivovarní společnosti. Ta byla postupem času přestavována a upravena až do dnešní podoby.

Obyvatelé Uherského Ostrohu si určitě povšimli nového pláště sokolovny. Součástí projektu byla celková výměna oken a dveří za nové. Jelikož sokolovna patří do památkové zóny, na doporučení památkářů bylo rozhodnuto pro dřevěná okna i dveře. Dále se provedla nová fasáda a zateplení budovy. Bylo třeba zcela vyměnit vytápění pro zajištění efektivního provozu. Byly pořízeny nové tepelné zdroje a rozvod plynu. Poslední akcí v rámci projektu byla nová parketová podlaha ve velkém sále.

Budovu budou využívat zejména sportovní oddíly, ZUŠ a široká veřejnost pro volnočasové aktivity.

CELKOVÉ VÝDAJE: 3.043.701 Kč, dotace 1.591.739 Kč, vlastní zdroje 1.451.962 Kč.

1 Před realizací

2 Po realizaci

OBEC NOVÁ LHOTA:

Obnova kulturního domu v Nové Lhotě

V Nové Lhotě se vylepšil kulturní dům, který slouží jako společenský dům pro všechny věkové kategorie. Proběhla kompletní výměna 21 kusů starých netesnicích oken za nové plastové, včetně dvou dveří. Stejně jako v Uherském Ostrohu na sokolovně se i zde měnila otopná soustava. Původní topení bylo neekonomické – elektrické a neodpovídalo ani současným normám a požadavkům. Proto se přešlo na topení plynové. Pořádily se dva nové plynové kotle, plynofikace kotelny a komín.

CELKOVÉ VÝDAJE: 637.920 Kč, dotace 441.024 Kč, vlastní zdroje obce 196.896 Kč.

Po realizaci

Po realizaci

FARNÍ SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ V HRUBÉ VRBCE A VELKÉ NAD VELIČKOU:

Obnova fasády kostela, Hrubá Vrbka

Toleranční kostel, základní kámen má dataci z roku 1781. V českém evangelickém prostředí je zde poměrně vzácně uchována památka na původní luterskou tradici oltářním obrazem. Kostel i fara jsou v obci nejznámějším orientačním bodem, často zde zastavují cykloturisté i návštěvníci obce.

Největší poškození bylo v soklové části – vlhkostí, plísní a mechem. Proto se odbourala omítka do výšky 1 m od terénu a provedl se systém sanace omítky. Ostatní poškozené části omítky se odstranily na cihelné zdivo a doplnily kvalitně provedenou omítkou. Nátěr plochy fasády se provedl matovým papapropustným nátěrem. Barevnost fasády je laděna do shodného odstínu s farou – bílá a okrová světlá. Celková obnovená plocha kostela 550 m².

3 Před realizací

4 Po realizaci

CELKOVÉ VÝDAJE: 920.000 Kč, dotace 820.787 Kč, vlastní zdroje obce 99.213 Kč.

Pozor je vyhlášena výzva č. 6/2011 k předkládání žádostí o dotaci z programu Leader

Místní akční skupina MAS Hornácko a Ostrožsko v souladu se Strategickým plánem Leader na období 2007-2013 s názvem „Návrat ke kořenům lidové kultury služeb a řemesel“ vyhlásila 6. výzvu k předkládání žádostí o dotaci na projekty z Programu rozvoje venkova ČR na období 2007-2013, osa IV. Leader, opatření IV.1.2. Realizace místní rozvojové strategie.

V 6. výzvě jsou vyhlášeny 4 dotační opatření:

Fiche 1 Podpora cestovního ruchu, ubytování a sport

Fiche 3 Občanské vybavení pro děti a mládež

Fiche 4 Ochrana a rozvoj kulturního dědictví venkova

Fiche 5 Podpora drobných výrobců místních produktů

Datum vyhlášení výzvy: 8. 4. 2011

Datum ukončení příjmu žádostí: 13. 5. 2011, do 12:00 hodin

Vyhodnocení projektů výběrovou komisí: 9. 6. 2011

Registrace projektů na RO SZIF: červen 2011 (v rámci 13. kola příjmu žádostí)

Podrobné informace o 6. výzvě včetně souvisejících dokumentů naleznete na webových stránkách
www.leader.ostrozske.cz.

NOVINKY K PROJEKTU SPOLUPRÁCE

„Na co chodit pěšky, když mohou být běžky“.

Koncem března se konalo velké informační setkání na Myjavě k realizaci projektu „Na co chodit pěšky, když mohou být běžky“. Setkání se účastnili aktéři projektu, aktivní běžkaři i členové Klubu českých turistů – značkaři.

Pro připomenutí se jedná o projektu spolupráce, který naše MAS realizuje se slovenskou MAS Kopaničiarský región přes Operační program přeshraniční spolupráce ČR – SR 2007–2013.

Cílem projektu je vytvoření podmínek na zvýšení konkurenceschopnosti pohraničních regionů (Kopaničiarský región - Horňácko) prostřednictvím posílení a zatraktivnění sportovně-rekreačního potenciálu pohraniční oblasti. Vytrasováním a vyznačením běžeckých stezek dojde k rozšíření produktů v zimním období a tím zvýšení prezentace daného území a jeho návštěvnosti.

Hlavním bodem setkání bylo představení vytipovaných tras. Na území Horňácka povedou 3 okruhy:

1. Okruh: nástupní stanice - areál běžeckého lyžování Šibeniční vrch 707 m. n. m. (Nová Lhota) – Čupec – Kašpariskův vrch – Durda – Velká Javořina – Kamenná buda – Vápenky (popřípadě přímo z Velké Javořiny do Vápenek) – areál běžeckého lyžování Šibeniční vrch 707 m. n. m. (Nová Lhota).
2. Okruh: nástupní stanice - areál běžeckého lyžování Šibeniční vrch 707 m. n. m. (Nová Lhota) – Kubíkův vrch – Nová Hora – Kamenná Vrata – Megovka – areál běžeckého lyžování Šibeniční vrch 707 m. n. m. (Nová Lhota).
3. Okruh: nástupní stanice - areál běžeckého lyžování Šibeniční vrch 707 m. n. m. (Nová Lhota) – vrch Slobodný – vodní

nádrž Stará Myjava (nástupní stanice pro slovenskou stranu) – Kubíkův vrch - areál běžeckého lyžování Šibeniční vrch 707 m. n. m. (Nová Lhota).

Na slovenské straně bude několik okruhů, dle spádových oblastí:

1. Spádová oblast Brezová pod Bradlom - budou vyznačeny 3 okruhy.
2. Spádová oblast Myjava - z Myjavy povedou 2 menší okruhy a 1 delší trasa vedoucí až na Javořinu s možností přechodu na českou stranu.
3. Spádová oblast Stará Turá - budou vyznačeny 2 delší trasy s možností okruhu a opět přechodu na Javořinu a českou stranu.

Při plánování již padly první návrhy na údržbu běžeckých tras. Na našem území bude údržbu zabezpečovat nezisková organizace Aktivní Horňácko ve spolupráci se Slovákým běžeckým klubem Kyjov. Údržba tras bude prováděna v závislosti na sněhových podmínkách rolbou a na místa, kde se rolba nedostane, skútre. Do budoucna se plánuje i pravidelně aktualizovaný webový portál o sjízdnosti tras a počasí.

Značení tras do map bude v měřítku 1: 10 000. Každá část byla rozdělena na trasy „bez omezení“ a „ostatní“. Do označení „bez omezení“ budou spadat ty trasy, kde se nebude vykonávat plánovaná lesohospodářská činnost – těžba dřeva a nebudou ve střetu se zimní činností mysliveckých sdružení (příkrmování a lov zvěře).

Školy pro venkov

11. února 2011 proběhl úvodní seminář k zahájení projektu Školy pro venkov, který jako jeden z partnerů realizuje MAS Horňácko a Ostrožsko v 8 základních školách – jmenovitě v ZŠ Uh. Ostroh, ZŠ Ostrožská Nová Ves, ZŠ Ostrožská Lhota, ZŠ Hluk, ZŠ Blatnice pod Sv. Antonínkem, ZŠ Lipov, ZŠ Kuželov a ZŠ Velká nad Veličkou. Poskytovatelem dotace je Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy a celkové náklady projektu jsou cca 17,5 mil Kč. Partneři zapojení do projektu jsou Novohradská občanská společnost, o. s., MAS Nadorlic, MAS Horňácko a Ostrožsko a Inex, o. s.

Je to velký projekt, jehož nosnou myšlenkou je zapojení škol, pedagogů a hlavně žáků do sběru a zpracování informací o svém regionu, o své obci, o místě, kde žijeme. Tvůrčí činnost se bude týkat oblastí přírodovědy, historie, tradic, společenského života, témat, která jsou charakteristická pro naši oblast či jednotlivou obec. Hmatatelným výsledkem bude materiál využitelný v různých formách jako učební pomůcky, zvláště pracovní sešity zpracované a vydané jednotlivými školami. Projekt potrvá do srpna 2013. V současné době už školní projektové týmy zahájily práci na obsahové náplni školních projektů. Pro praktickou část je na každé škole k dispozici technické vybavení jako PC, fotoaparáty, mikroskopy, GPS, soupravy na měření tvrdosti vody apod., v souhrnné hodnotě přes 970 tisíc Kč.

V.V.

I školní děti znají velikonoční tradice

V rámci projektu Školy pro venkov se i ZŠ Ostrožská Nová Ves – Škola soužití zapojila do Místní akční skupiny (MAS), aby posílila povědomí o velikonočních tradicích mezi dětmi z Ostrožské Nové Vsi.

Děti ze všech tříd se ve výuce věnovaly tradici masopustu neboli fašanku. Paní učitelka Melichárková děti seznámila s tím, co to fašank je, kdy nastává a kdy končí jeho doba. Některé děti se poslední víkend před Popeleční středou zúčastnily fašankového průvodu masek. Večerní zábavu a pohřbívání basy však už přenechaly dospělým.

7. třída se rozhodla v rámci tohoto projektu představit starodávnou tradici pečení medových perníčků. Paní učitelka Renata Němcová využila dlouholeté spolupráce s místním včelařem a vedoucím kroužku včelařů v naší škole panem Františkem Nešporem, který pozval do školy Jiřího Sladkého, včelaře z Uherského Brodu. Ten je v této činnosti odborníkem na slovo vzatým a jeho jméno jej snad k práci s cukrovím předurčuje. Pan Sladký vysvětlil dětem způsob přípravy těsta, část jim přichystal a děti se mohly pustit do práce. Statečně hnětly těsto a nutno podotknout, že pracovaly vskutku celým tělem a s největší vervou. Těsto a mouka pokryly téměř celou třídu. Děti vykrajovaly různé tvary, a když si připravily směs na zdobení, kouzily krajky, plochy, nápisy ve všech barvách. Mnohé perníčky si v ničem nezadaly s profesionálními cukráři, kteří vytvářejí dokonale zdobené tvary.

K Velikonocům však patří také pletení pomlázek, v našem kraji zvaných žily. Tento název není od věci, neboť vymrskání pomláz-

kou, tzv. šlaháčka, mělo vlévat do žil mladost, svěžest a sílu mladého jarního prutu. Děti z 6. třídy zaujalo pletení pomlázek natolik, že si jich pod vedením pana Františka Falešníka z Ostrožské Nové Vsi upletly hned několik. Zdařilé pomlázky vyráběla i děvčata a hned je také vyzkoušela na chlapcích ze třídy, aby si prý také jednou užila, protože „odplatné úterý“, kdy děvčata oplácela hochům, už se jako tradice v našem kraji nedodrhuje. Moderním pracovním a školním režimem už jsou mnohé tradice na ústupu. Šestáci si také stihli vyrobit svou třídní čarodějnicí, aby byli připraveni na čas pálení čarodějnic, které k jarním zvykům také patří. Zlé duchy je pře-

ce také třeba někdy vyhnat!

A aby bylo rovnosti učiněno zadost, kraslice si spolu s děvčaty také vyrobili chlapci. Paní Naďa Kubisová u Uherského Ostrohu zaslavila děti z 5. třídy do techniky malování kraslic. Ukázala jim původní novoveskou techniku, voskovou batiku s kvítkovým a hvězdicovým

vzorem, a děti pak pokoušely svou zručnost. Předvelikonoční čas byl v ZŠ Ostrožské Nové Vsi skutečně znát. Snaha zvládnout dávné zvyky děti zcela pohltila, nevnímaly ani reportéry z 9. třídy, kteří sbírali materiál pro svůj časopis a bedlivě pozorovali dění ve škole, dělali rozhovory, fotili a natáčeli. Škola soužití se skutečně sízila.

Markéta Frantová

MAS Horňácko a Ostrožsko na slavnosti oskoruší

Poslední dubnovou sobotu se ve Tvarožné Lhotě uskutečnil desátý ročník Slavnosti Oskoruší. Své zastoupení zde měla také Místní akční skupina Horňácko a Ostrožsko.

Text a 3x foto: Lenka Fojtíková

„Součástí akce byla prezentace projektu Oživujeme venkovská stavení na Moravě a Myjavě a venkovská tržnice na podporu drobných producentů místních výrobků,“ informovala manažerka MAS Jana Bujáková. Spolu s projektovou manažerkou MAS Barborou Galliovou (na snímku) byla na jednom ze stánků trhu.

Své hračky a dekorativní předměty z látky zde měla také Katarina Zimčíková z Hluku (na snímku). Nechyběli ale ani tkadlena Hana Buchtelová z Malé Vrbky, pěstitel hlívy ústříčné Robert Mičulka z Blatničky a Řeznictví Kusákovci z Ostrožské Nové Vsi.

Pasování starostky Louky Anny Vašicové

Foto: Antonín Vrba

Slavnost oskoruší se pojí s košem pálenek. Letos se jich pořadatelům sešlo 973 vzorků, přičemž oskorušovic bylo 125. Mezi oskorušovicemi se stal šampionem Vlastimil Gajdůšek z Velkého Ořechova. Podle jeho mínění uspěl, protože se hodně věnoval přípravě kvalitního kvasu.

Při této akci ale zdaleka nejde jen o samotný koš. Hlavním cílem je především propagace vzácného stromu oskoruše. K tomu má přispět už tradiční pasování na Nositele oskorušové tradice. Letos mezi pasovanými byl starosta Ostrožské Nové Vsi Stanislav Tureček (na snímku).

Foto: Antonín Vrba

A manažerka MAS Jana Bujáková. Spolu s ostatními nositeli dostali v rámci pasování stromek oskoruše, který musí vysadit. Dále pak certifikát a prázdnou láhev, kterou by jednou měli naplnit oskorušovou pálenkou z plodů zasazeného stromu.

Foto: Antonín Vrba

Připomínka velikonočních zvyků v Hluku.

Foto: Štěpán Mitáček

Při koštu trnek si v Louce na své přišli milovníci folkloru i trnek ve všech podobách.

Foto: 2x Lenka Fojtíková

Košt zelé, který se uskutečnil počátkem dubna v Hluku, byl zapsán do České knihy rekordů jako největší košt zelí v České republice. Sešlo se zde celkem 173 vzorků zelí z České a Slovenské republiky, ale i z Rumunska.

Foto: 2x Lenka Fojtíková

Rapotáni v Hrubé Vrbce.

Foto: 2x Filip Fojtík

Stráž hasičů u Božího hrobu v Ostrožské Nové Vsi.

Fotoohlédnutí za Mladým Horňáckem

Foto: 7x Lenka Fojtíková